

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 147/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	10		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P.z dnia (...)(...))			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. P. (1)	zachowanie oskarżonego w	Postanowienie z dnia (...)	(...)-(...)
2.		P. L. (1)	trakcie wykonywania kary wymierzonej	Opinie o skazanym	(...)-(...)

			przez Sąd Okręgowy w K.z dnia (...)w sprawie (...)	Sprawozdania z dozoru Dokumenty dot. funkcjonowania L. L.	
			Sytuacja rodzinna oskarżonego, ze szczególnym uwzględnieniem jego córki..		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1. 2.	Dokumenty dot. wykonania kary wymierzonej przez Sąd Okręgowy w K.z dnia (...) w sprawie (...) Dokumentacja dot.	Dokumenty urzędowe, których wiarygodność nie budziła wątpliwości i zastrzeżeń Dokumenty wystawione przez			

	funkcjonowania L. L.	uprawnione podmioty. Ich wiarygodność nie budziła żadnych zastrzeżeń.	
0.12.2.2. Dowody niewwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Apelacja obrońcy oskarżonego Z. W. (1) adw. R. K. 1.obraza przepisów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art.7 kpk, - poprzez nieprawidłową, pobieżną ocenę okoliczności faktycznych, która doprowadziła do stwierdzenia, że oskarżony kierował dwoma zorganizowanymi grupami przestępczymi w sytuacji, gdy nie potwierdza tego zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania świadków, a oskarżony nie miał świadomości istnienia jakiegokolwiek hierarchii, podporządkowania oraz struktury wewnętrznej, jak też działania kogokolwiek pod jego kierownictwem,	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
2.obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art.7 kpk, poprzez nieprawidłową, pobieżną ocenę	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

nieprawdę a tym samym nierzetelnymi fakturami VAT firmy PHU (...), które fałszywie dokumentowały nie mające w rzeczywistości miejsca zakupy od tych podmiotów oleju napędowego objęte stawką podatku od towarów i usług 22 % co poprzez ich uwzględnienie w rejestrze VAT i odliczeniu podatku doprowadziło do uszczuplenia należności publicznoprawnych wielkiej wartości z tytułu podatku od towarów i usług w łącznej kwocie nie mniej niż (...) zł; z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu w sytuacji gdy:	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
a)kontrahenci (...) sp. z o.o. nabywający od tej spółki olej napędowy faktycznie ten olej nabywali i fizycznie otrzymywali, nie mieli żadnych zastrzeżeń co do jego wartości	

i jakości w
konsekwencji
czego należy z
tego
wyprowadzić
wniosek, iż (...) sp. z o.o. musiała
najpierw nabyć
olej napędowy,
musiała nim
dysponować aby
móc go
następnie dalej
sprzedać w
konsekwencji
czego faktury
zakupu tego
oleju
napędowego od
(...) D. D.
(1) i PHU
(...) potwierdzały
mające w
rzeczywistości
miejsce
transakcje,

b) wiarygodność
zeznań D. D.
(1) i P. P. (1)
obciążających
oskarżonego
budzi poważne,
ww.
wielokrotnie
zmieniały treść
swoich zeznań,
raz wskazując,
że M. P.
(1) wiedział,
że to jest
„wałek” innym
razem wycofując
się ze swoich
wcześniejszych
zeznań (tak w
oryginale – dop.
SA P-ń),

c) oprócz pomawiających zeznań i wyjaśnień D. D. (1) i P. P. (1) brak jest dowodów przemawiających za tym, iż nawet kupowany od (...) i PHU (...) a następnie sprzedawany przez spółkę (...) sp. z o.o. olej napędowy był olejem odbarwianym to, że oskarżony miał wiedzę w tym zakresie i działał z zamiarem uszczuplenia należności publicznoprawnej Skarbu Państwa i wiedzą co do jego nielegalnego pochodzenia, co w oparciu o art.5 § 2 kpk winno doprowadzić do rozstrzygnięcia powstałych w sprawie istotnych wątpliwości dot. okoliczności zdarzenia na korzyść oskarżonego

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
P. P. (1) adw.
K. M.**

Rażąca
niewspółmierność
surowość
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności w
sytuacji gdy
prawidłowe
rozważenie
wszystkich
okoliczności
obciążających i
łagodzących
powinno
skutkować
wymierzeniem
oskarżonemu
łagodniejszej
kary
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania

**Apelacja
obrońca
oskarżonego
P. P. (1) adw.
P. L. (2)**

I. Naruszenie
przepisów
postępowania:

1.art.7 kpk i
art.410 kpk
polegające na
braku
wszechstronnego
rozważenia
wyjaśnień
oskarżonego, na
ich dowolnej a
nie swobodnej
ocenie poprzez :

a) pominięcie
tego fragmentu
wyjaśnień

oskarżonego w którym wskazuje, że był przekonany o legalności swoich działań, że „podatki są płacone a w papierach jest porządek”, nie miał świadomości, że działalność ma charakter przestępczy, był przekonany że dokumentacja którą otrzymywał i wystawiał potwierdza realizowany przez niego handel cysternami paliwa pochodzącego z legalnego źródła, został zmanipulowany przez A. G. (1) oraz tego fragmentu w którym kwestionuje autentyczność znaczącej ilości faktur sprzedażowych firmy (...) oraz dokumentów WZ na których nie ma jego podpisu i o których istnieniu nie wiedział,

b) przyjęcie błędnego

niewynikającego z przedstawionych przez oskarżonego dyspozycji założenia (które na dodatek nie zostało przez sąd omówione), że z treści wyjaśnień oskarżonego ma wynikać fikcyjny charakter działań podejmowanych przez A. G. (1), które nie zmierzały do prowadzenia działalności gospodarczej firmy (...) w zakresie pośrednictwa w handlu paliwami, ale do stworzenia pozorów takiej działalności, w sytuacji w której oskarżony wskazuje, że działania istotnie podejmował A. G. (1) a on sam był przekonany o rzeczywistym i legalnym charakterze tej działalności, o tym, że zakupy i sprzedaż są realizowane,

2.art.7 kpk, art.4 kpk i art.410 kpk przez błędną dowolną a nie

swobodną ocenę zeznań świadka Z. D., J. S. (1) i B. O. (1) i wyjaśnień oskarżonego, pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego świadczących o tym, że dokumenty księgowe ujęte w księgach rachunkowych firmy (...) na podstawie, których biuro księgowe wyliczyło należne do uiszczenia podatki oraz sporządzało a następnie składało do Urzędu Skarbowego deklaracje VAT 7 w tym w szczególności faktury sprzedażowe firmy (...) oraz dokumenty WZ były sfalszowane (P. P. (1) ich nie podpisywał i nie wiedział o ich istnieniu) a nadto tak sfalszowane faktury i dokumenty WZ wraz ze skorelowanymi z nimi fakturami

zakupowymi
były dostarczane
do tegoż biura
księgowego
przez osoby
trzecie, o czym
P. P. (1) nie
wiedział,

3.art.424 § 1
i 2 kpk w
zw. z art.410
kpk przez brak
wyjaśnienia
jakie fakty sąd
uznał za
udowodnione i
na jakiej
podstawie, oraz
sprzeczność
uzasadnienia z
treścią
rozstrzygnięcia
w zakresie w
jakim sąd
stwierdza, że
„generalnie sąd
dał wiarę
wyjaśnieniom P.
P. (1)” i
nie tłumaczy
w jakiej części
wiary tej
odmówił, a
równocześnie
przypisuje
oskarżonemu
sprawstwo
umyślnych
typów czynów
zabronionych, w
sytuacji w której
oskarżony
podkreślał, że
był przekonany
o legalnym i
rzeczywistym (a
nie pozornym)
charakterze
prowadzonej

działalności, w tym w szczególności o dokonywanych zakupach i sprzedaży oraz rzetelności dokumentów księgowych, prowadzonych ksiąg rachunkowych i dokonywanych rozliczeń fiskalnych i z kontrahentami (zatem w oparciu o jego wyjaśnienia nie sposób przypisać mu umyślności) przy czy z powołanych przez sąd dowodów pod fragmentami ustaleń stanu faktycznego dot. P. P. (1) wynika, że dokonywane były wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia ww. i dokumenty, które w żadnej mierze nie dają podstaw do przypisania oskarżonemu umyślności,

II. Które to uchybienia doprowadziły sąd do błędnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego, w szczególności co do realizacji

przez
oskarżonego
strony
podmiotowej
zarzucanych mu
przestępstw,
oraz ilości
wystawionych
zaksięgowanych
i przekazanych
finalnie
kontrahentowi
faktur, a w
konsekwencji
wadliwych
wycień co do
opisanych w
wyroku kwot
należności
podatkowych.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
A. G. (1) adw.
O. J. :**

1.obraza
przepisów prawa
procesowego –
art.7 kpk
poprzez
dowolną,
sprzeczną z
zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego ocenę
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
skutkującą :

a) przyjęciem
za w pełni
wiarygodne
zeznań świadka
D. S. (1), podczas
gdy zeznania
ww. nie stanowią

wiarygodnego dowodu winy oskarżonego i stanowią niepoparte ogółem okoliczności sprawy, w tym w kontekście innych zebranych dowodów, pomówienie oskarżonego A. G. (1), sam fakt, że świadek wyjawiał okoliczności, które i jego obciążały nie przesądza o całkowitej wiarygodności tych zeznań, D. S. (1) zdawał sobie sprawę z tego, że jego rola w procedurze przestępczym była kluczowa, stąd wyjawienie jak największej liczby nazwisk, danych i okoliczności umacniało jego pozycję procesową i dawały wrażenie, że jest wiarygodny, współpracuje z organami ścigania i nie utrudnia postępowania, ponadto swoimi zeznaniami D. S. (1) chronił również męża

swojej siostry –
A. L. – co do
którego odmówił
składania
zeznań, w
interesie D. S. (1)
było zatem takie
przedstawienie
procederu
przestępczego,
by ochronić
także swojego
szwagra przed
poniesieniem
odpowiedzialności
– ostatecznie
zeznania D. S.
(1) doprowadziły
rzeczywiście do
uniewinnienia
A. L., co
jednoznacznie
potwierdza że
treść zeznań D.
S. (1) odniosła
zamierzony
skutek,

b) przyjęciem
za wiarygodne
wyjaśnień
oskarżonego P.
P. (1) w zakresie
obciążającym
oskarżonego A.
G. (1), podczas
gdy wyjaśnienia
te są sprzeczne z
innymi
zebranymi w
sprawie
dowodami, a
nadto z
okoliczności
sprawy wynika,
że mogły one
stanowić
wspólną linię
obrony ustaloną
wcześniej

pomiędzy D. S.
(1), P. L. (1)
i P. P. (1)
mającą na celu
przerzucenie
własnej
odpowiedzialności
na oskarżonego
A. G. (1),

c) przyjęciem
za wiarygodne
wyjaśnień
oskarżonego P.
L. (1) w zakresie
obciążającym
oskarżonego A.
G. (1), podczas
gdy wyjaśnienia
te są sprzeczne z
innymi
zebranymi w
sprawie
dowodami, w
szczególności z
zeznaniem
złożonym przez
P. L. (1)
w charakterze
świadka w
postępowaniu w
zeznaniach z(...),
wyjaśniając w
sprawie (...) P. L.
(1) przedstawił
całkowicie
odmienny
przebieg zdarzeń
– tam gdzie
w zeznaniach z
(...)pojawia się
D. S. (1),
jego miejsce w
wyjaśnieniach z
(...)wstępuje A.
G. (1), co więcej
z zeznań w
sprawie
(...)wynika, że
D. S. mógł go

zastraszac lub
probował ustalic
z P. L. (1)
treść zeznań,
tak aby odciążyc
siebie kosztem
samego A. G. (1)
(manipulował P.
L. (1) mówiac
mu, aby w
przypadku
przesluchania
podawał
nazwisko A. M.),

d) ustalenie, że
oskarżony A.
G. (1) odmówił
złożenia
wyjaśnień i nie
ustosunkował
się co do
przedmiotu
postępowania, a
skutkiem tego
pominięcie
wyjaśnień
złożonych przez
ww. w
postępowaniu
sądowym na
rozprawie w
dniu (...)w
których
oskarżony
wiarygodnie i
spójnie opisuje
okoliczności,
przez które
zgodził się
założyć
rachunek
bankowy w M.
a następnie
przekazać
dostęp do tego
rachunku D. S.
(1) w całości, nie
przyznaje się do
udziału w grupie

przestępczej,
zaprzecza aby
kiedykolwiek
pomagał P. P.
(1), w tym aby
polecał P. P.
(1) wystawianie
jakichkolwiek
dokumentów,
czy aby
prowadził
sprawy
działalności P. P.
(1), wyjaśnienia
oskarżonego A.
G. (1) w całości
były wiarygodne,
zaś postawa
oskarżonego w
toku
postępowania
jest logiczna
i spójna, co
daje asumpt
do przyjęcia, że
oskarżony mówi
prawdę,

e) pomięcie
zeznań
świadców D. L.
i G. C. w
zakresie w jakim
wskazują, że A.
G. (1) nie
brał udziału w
objętym
przedmiotowym
postępowaniem
procederze
przestępczym ze
względu na to, że
ni sąd I instancji
ustalił, iż byli to
koledzy A. G. (1)
a zatem w ocenie
Sądu osoby te
mogły chcieć
przerzucić
odpowiedzialność

na D. S.
(1), podczas
gdy zarówno
wyjaśnienia D.
L. i G. C. są
spójne, logiczne
i konsekwentne
a nadto ich
wyjaśnienia
potwierdzając
sposób działania
D. S. (1) opisany
w zeznania P.
L. (1) z
postępowania(...),

które łącznie
doprowadziły do
błędnego
ustalenia stanu
faktycznego, a
w konsekwencji
przypisania
oskarżonemu
winy i wydania
wyroku
skazującego.

2. rażąco
niewspółmierność
orzeczonej kary
poprzez
orzeczenie
wobec
oskarżonego
kary łącznej
(...)lat i
(...)miesiący
pozbawienia
wolności i
grzywny w
wysokości
(...)stawek
dziennych po
(...)zł; każda i
zakazu
prowadzenia
działalności
gospodarczej z
zakresu

produkcji i handlu paliwami na okres (...)lat, choć zachowanie i postawa życiowa oskarżonego pozwalają na przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej i orzeczenie wobec oskarżonego kary w niższym wymiarze.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
P. L. (1) adw.
A. F.**

1. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku gdyż :

a) w sposób niezgodny z art.2 § 2 kpk bezpodstawnie przyjęto, że oskarżony uczestniczył w działalności zorganizowanej grupy przestępczej,

b) wbrew zasadzie interpretowania wątpliwości na korzyść oskarżonego (art.5 § 2 kpk)

mimo braku dowodów przyjęto, że oskarżony działał z innymi osobami opisanymi w akcie oskarżenia,

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wydanego wobec oskarżonego, które mogły mieć wpływ na jego treść, albowiem :

a) nie przyjęto za wiarygodne w całości wyjaśnień oskarżonego gdy szczerze podawał, że przy dokonywanych operacjach finansowych do czego ograniczała się jego działalność przestępna, kontaktował się tylko z A. G. (1) i D. S. (1),

b) pominięto dowody z wyjaśnień innych oskarżonych nie obciążających udziału oskarżonego w przypisanej im

działalności,
bądź im
zarzucanej,

c) nie wzięto
dostatecznie pod
uwagę, że rola
oskarżonego w
„paliwowej”
działalności
przestępczej w
stosunku do
pozostałych
osób była
uboczna i jego
udział był
pośredni i mało
istotny,

d) nie
uwzględniono
tego, że
oskarżony nie
miał
świadomości o
głównej
działalności
„paliwowej”
innych osób oraz
nie wiedział o jej
rozmiarach,

e)
bezpodstawnie a
nawet z braku
dowodów
przyjęto, że
oskarżony
działał w
zorganizowanej
grupie
przestępczej.

3. rażąco
niewspółmierność
(surowość)
orzeczonych kar
pozbawienia
wolności i
grzywny wobec

oskarżonego
gdyż :

a) nie wzięto pod uwagę wszystkich okoliczności łagodzących, w przypadku czynu przestępnego w pkt XXVII aktu oskarżenia i wymierzono mu zbyt surową karę,

b) orzeczono za to przestępstwo zbyt surową grzywnę, nie adekwatną do możliwości majątkowych oskarżonego,

c) orzeczoną karę łączną (pkt 49 wyroku) uniemożliwiającą zastosowanie warunkowe zawieszenie wykonania tej kary pozbawienia wolności.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
W. S. (1) adw.
K. K.**

1.obraza prawa materialnego a mianowicie art.53 § 2 kk w zw. z art.55 kk poprzez jego niezastosowanie, tj. pominięcie

przy
wymierzaniu
kary
oskarżonemu
stopnia jego
winy, jego
świadomości co
do
przestępczego
charakteru
działania w
chwili podjęcia
współpracy z
oskarżonym Z.
W. świadomości
tego, że działa w
grupie
przestępczej,
osiągniętych
bezpośrednio
przez niego
korzyści z
przestępczego
charakteru
procederu, a
także
niewłaściwą
ocenę czy
dolegliwość kary
nie przekraczała
stopnia winy
ww. oraz
pominięcie
naczelnej
zasady, którą
powinien
kierować się Sąd
przy
wymierzeniu
kary, a
mianowicie
baczenie na celu
zapobiegawcze,
jak i
wychowawcze,
które ma
osiągnąć kara
w stosunku do
oskarżonego, jak
i w zakresie

kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,

2. obrazę prawa
karnego
procesowego
mającą istotny
wpływ na wynik
sprawy, a
mianowicie
art.424 kpk
poprzez zbyt
ogólnikowe
podanie w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
okoliczności
mających wpływ
na wymiar kary
i pominięcie
tych istotnych
okoliczności
związanych z
osobą
oskarżonego
(wieloletnie
pozostawanie na
bezrobociu,
rozbita rodzina,
ilość osób
będących na jego
utrzymaniu,
dotychczasowy
tryb życia,
wykształcenie,
możliwości
zarobkowe, jak i
obecnie
zatrudnienie), co
uniemożliwia
merytoryczną
kontrolę
rozstrzygnięcia
w tym zakresie.

**Apelacja
obrońcy**

oskarżonego
M. M. adv. P.
F.

1. naruszenie przepisów postępowania tj. skazanie oskarżonego w oparciu o art.258 § 2 kk, w okolicznościach naruszenia art.14 kpk w zw. z art.17 § 1 pkt 9 kpk a więc wobec braku skargi uprawnionego podmiotu oraz przy braku zmiany przez sąd kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych aktem oskarżenia (art.439 § 1 pkt 9 kpk),

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art.424 kpk w zw. z art.55 kk poprzez sporządzenie uzasadnienia w części obejmującej wskazanie okoliczności wpływających na wymiar kary w sposób lakoniczny, bez wskazania na indywidualne okoliczności związane z osobą oskarżonego, a w

konsekwencji w
konsekwencji w
sposób
uniemożliwiający
merytoryczną
kontrolę
rozstrzygnięcia
w tym zakresie,

3. obrazę prawa
materialnego tj.
art.53 § 2
kk poprzez jego
niezastosowanie
tj. pominięcie w
procesie
wymierzania
kary
okoliczności
mogących
skutkować jej
obniżeniem,
wynikających z
braku
świadomości
oskarżonego co
do
przestępczego
charakteru
procederu w
chwili
przystępowania
do współpracy z
oskarżonym W.,
chęci
dobrowolnego
odstąpienia od
tej współpracy, a
także
wcześniejszej
niekaralności
sprawcy oraz
przyczynienia
się do
wyjaśnienia
niniejszej
sprawy.

**Apelacja
obrońcy**

oskarżonego
A. J. (1) adw.
J. R.

1.obraza
przepisów prawa
materialnego i
procesowego
mającą wpływ
na treść
zaskarżonego
orzeczenia

2. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia
mogąca mieć
wpływ na treść
zaskarżonego
orzeczenia

Apelacja
obrońcy
oskarżonego
A. J. (1) adw.
M. P. (2)

I. obraza prawa
procesowego
art.424 § 1 pkt
2 kpk poprzez
niewskazanie
przez sąd
podstawy
prawnej wyroku,
tj. niewskazanie
w oparciu o
którą ustawę
karną sąd wydał
wyrok, w
sytuacji, gdy w
czasie
popelnienia
czynu
obowiązywała
ustawa inna,
niż w czasie
orzekania, przez

co wyrok nie
poddaje się
kontroli
instancyjnej,

II. obraza prawa
procesowego
art.113 § 1
kks w zw. z
art.17 § 1 pkt
6 kpk poprzez
wydanie wyroku
skazującego za
czyn przypisany
w pkt XXXVII
wyroku w
sytuacji gdy
nastąpiło
przedawnienie
karalności
czynu,

III. obrazę
prawa
procesowego
art.7 kpk
poprzez
dokonanie oceny
zeznań świadka
D. S. (1)
z pominięciem
pozostałych
zgromadzonych
w sprawie
dowodów,
naruszeniem
zasady
swobodnej
oceny dowodów
i zasad
prawidłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego,

A nadto w razie
niepodzielenie
ww. zarzutów :

IV. obrazę prawa materialnego art.299 1 kk poprzez jego błędną wykładnię i pominięcie przez sąd znamienia celu działania sprawców, tj. legalizacji korzyści pochodzących z przestępstwa,

V. Mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniu stanu faktycznego polegający na przyjęciu, że związki między oskarżonymi wskazują na istnienie grupy przestępczej, podczas gdy oskarżeni wskazani przez Sąd jako członkowie grupy przestępczej kierowanej rzekomo przez A. J. (1) popełnili przestępstwa poziomo współdziałając przy czym żaden z nich nie podlegał kierownictwu A. J. (1),

oraz ewentualnie

	<p>VI. obrazę prawa procesowego art.424 § 2 kpk poprzez niezawarcie w uzasadnieniu wyroku okoliczności, jakie sąd miał na względzie przy wymierzaniu oskarżonemu kary, przez co wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego Z. W. (1) adw. R. K.</p> <p>Zarzuty tego środka odwoławczego okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym. Uzasadnienie tych zarzutów razi przy tym lakonicznością i gołosłownością wyводу.</p> <p>Odnosząc się do zawartych w tiretach 1-3</p>			

apelacji obrońcy
oskarżonego
zarzutów
naruszeń
proceduralnych
to należy
zauważyć, iż
zgodnie z
art.438 pkt 2
kpk orzeczenie
podlega
uchyleniu (lub
zmianie) jedynie
w razie takiej
obrazy
przepisów
postępowania,
która mogła
mieć wpływ
na treść tego
wyroku. W
realiach
niniejszego
procesu skarżący
poprzestał
jedynie na ich
wyliczeniu, nie
podejmując
nawet trudu i
próby wykazania
ewentualnego
wpływu na treść
zaskarżonego
wyroku. Takie
działanie nie
może oczywiście
skutkować
powodzeniem
apelacji. W
aspekcie
przyczyn
odwoławczych
określonych
w art.438 pkt 2
kpk w śródku
odwoławczym
mogą być
podnoszone
także zarzuty
niezgodności

przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo).

Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego.

Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej

sprawy (vide:
„Kodeks
postępowania
karnego –
Komentarz”
pod. red.
Z. Gostyńskiego
wyd. ABC W-
wa 1998 tom II,
str.460-461 tezy
13, 15).

W pierwszej
kolejności
wypada odnieść
się do zarzutu
obrazy art.167
kpk. Przewiduje
on jedynie,
że dowody
przeprowadza
się na wniosek
stron albo z
urzędu. W
realiach
niniejszej
sprawy sąd I
instancji
dysponował
opinią biegłego z
dziedziny
rachunkowości
M. B.. Nie
jest więc prawdą
stwierdzenie, że
dowód taki nie
zaistniał w
rozpoznawanej
sprawie. Istotnie
sąd meriti
oddalił kolejne
wnioski
dowodowe
oskarżonego Z.
W. i jego
obrońcy w tym
zakresie,
jednakże swoje
stanowisko za
każdym razem

przekonywująco
uzasadniał.

Wnioski takie z
(...). (vide:
k.11303), (...).

(vide: k.11444),
(...). (vide:
k.11626), (...).

(vide: k.11763)

nie stanowiły
bowiem

podstawy do
powielania
kolejnych
ekspertyz.

Znamienne jest
przy tym, że
skarżący nie
stawiał sądowi I
instancji

zarzutów obrazy

art.201 kpk, czy

też art.170 §

1 pkt 3-4 kpk

(w tym ostatnim
zakresie

zastrzeżenia

swoje

przedstawił

jedynie

oskarżony).

O jakości i

zasadności ww.

wniosków

świadczy choćby

to, że obrońca

wezwany do ich

sprecyzowania

nie potrafił

wskazać

dokumentów,

które winne być

objęte opinią

(vide: k.11643).

Dywagacje

samego

oskarżonego

także nie są

przy tym wolne

od sprzeczności.

Z jednej strony postulował gorąco przeprowadzenie kolejnej opinii by jedocześnie w uzasadnieniu pisma z dnia (...). samemu zanegować to stanowiska dowodząc, że „ze względu na wielowątkowość sprawy, nie sposób uznać dowodu z opinii biegłego za dowód wystarczający (vide: s.11). Świadczy to jedynie o ich koniunkturalizmie i zamiarze li tylko przewleczenia procesu w nieskończoność. Uwaga ta odnosi się także do wniosków samego oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny chemii organicznej z dnia (...), czy (...). (vide: k.11891, 12026). Nic więc dziwnego, że Sąd Okręgowy w P.w postanowieniach z dnia (...). (vide: k.11926) oraz z dnia (...). (vide: k.12078) oddalał je jako

bezzasadne.
Wskazywał
wyczerpująco
dlaczego są one
np.
niedopuszczalne
z uwagi na fakt,
że sąd sam musi
rozstrzygnąć
zagadnienia z
zakresu
procesowego,
czy też nie
jest możliwe ich
przeprowadzenie
z uwagi na
brak kompletnej
dokumentacji,
czy też wniosek
odnosi się do
okoliczności,
których zarzut
stawianych
oskarżonemu
nie obejmuje.
Stanowisko to
– uzupełnione
zresztą
przekonywującymi
rozważaniami
zawartymi w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku (s.87
i nast.) –
Sąd Apelacyjny
w P.w pełni
podziela i
akceptuje.
Trafnie przy tym
sąd ten wykazał
dlaczego uznał
cyt. powyżej
opinię za
wystarczającą i
przydatną do
rekonstrukcji
stanu
faktycznego, tym
bardziej, że

biegły
ustosunkował
się także do
pytań i zarzutów
generowanych
pod adresem
jego ekspertyzy.
Zanegował przy
tym
przyjmowane
przez obrońcę (a
w ślad za nim
oskarżonego)
założenia. Jego
wnioski nie
zostały
skutecznie
zakwestionowane
w apelacji, której
autor poprzestał
na spekulacjach
(vide: s.5)
nie popartych
żadnymi
dowodami.
Uwaga ta odnosi
się także do
wspierających
apelację pism
samego
oskarżonego. W
tej sytuacji jako
wręcz kuriozalny
należy ocenić
zarzut zawarty
w pismach
procesowych
oskarżonego
(vide: pkt
3 pisma z
dnia (...).).
Analogicznie
chybione są
dywagacje
oskarżonego na
s.9-10 ww.
pisma co do
przyjęcia przez
biegłego
rzekomo

błędnych stawek
akcyzy.

Stanowisko to
jest wybitnie
polemiczne i
nie wskazuje
żadnych
realnych
dowodów na
wystąpienie tego
rodzaju błędu w
opinii.

Pomijając, że
biegły do kwestii
tych
ustosunkował
się przed sądem
I instancji to
oskarżony nie
podjął nawet
próby rzetelnego
wskazania
alternatywnego
rozwiązania.

Oskarżony myli
się też co do
okresu

przypisanego
mu procederu.
W pkt 6 i
9 sąd meriti
skorygował opis
czynu,

przyjmując, że
działał wyłącznie
do dnia (...).

Słusznie Sąd
Okręgowy
sygnalizował, że
po

uzupełniającej
opinii biegłego
zarówno
oskarżony, jak
i jego obrońca
w dniu (...). –

podczas
zamykania
przewodu
sądowego –

nie zgłaszali
już żadnych
wniosków
dowodowych
(vide:
k.12512v).
Kwestia ta
powróciła
dopiero w
apelacji, co
potwierdza
motywację,
którą wykazano
już powyżej.
Analogicznie
prawidłowo sąd
I instancji
negatywnie też
ocenił
przywołane
powyżej wnioski
samego
oskarżonego w
zakresie opinii
z dziedziny
chemii. W
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
przytomnie
wyjaśnił zresztą
dlaczego tego
rodzaju dowód
jest zbędny.
Zważywszy na
fakt, że nie
zabezpieczono
żadnych próbek
paliw do badań
domaganie się
w tym zakresie
jakiegokolwiek
ekspertyzy
uznać należy
wręcz za
absurdalne i
obrażające
inteligencję
adresata
wniosku. W

tej sytuacji nie wytrzymują krytyki także polemiczne dywagacje obrońcy na s.5 apelacji, który dowodził, że o zgodności paliwa z normami świadczy jednoznacznie brak skarg jego nabywców. Z kolei przeprowadzenie teoretycznych rozważań w oparciu o lakoniczne i ogólnikowe informacje na temat technologii odbarwiania paliwa pochodzące od członka grupy, laika w tym zakresie byłoby po prostu bezwartościowe dowodowo. Skarżący nie podolał więc trudowi wykazania dlaczego tok rozumowania sądu I instancji jest nieprawidłowy. Trudno zatem tak ułomne zarzuty uznać za zasadne. W myśl art.7 kpk organy postępowania

kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy przywołał jego treść w kontekście dwóch zarzutów zawartych na s.2 apelacji obrońcy. W doktrynie podkreśla się, że z treści komentowanego przepisu można wyprowadzić dwie normy: pierwszą – dotyczącą przedmiotu oceny – i drugą – odnoszącą się do sposobu tej oceny. Przedmiotem oceny powinny być bowiem wszystkie przeprowadzone dowody (art.7 kpk in principio). Natomiast sposób oceny tych dowodów polega na

dokonaniu jej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art.7 kpk in fine). Z komentowanego przepisu wynika więc, że warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Użyte tu określenie „wszystkie dowody” odnosi się tylko do dowodów istotnych w sprawie (vide: D. Świecki (red.) Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, publ. LEX/el. 2021, teza 2 do art.7). Wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy i oskarżonego standard wyznaczony w cyt. powyżej przepisie został w pełni

zachowany w
zakresie oceny
materiału
dowodowego,
który stał u
podstaw
skazania
oskarżonego Z.
W.. Ocenie
poczynionej
przez sąd I
instancji w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku skarżący
przeciwstawił
wyłącznie
spekulacje.
Twierdzenia, że „
wyrok dotknięty
jest licznymi
uchybieniami”, „
nie wyjaśniono
wielu
okoliczności
mających
znaczenie”, czy
też „ dowody
oceniono w
sposób dowolny
a nie swobodny”
nie wytrzymują
krytyki,
albowiem nie są
poparte
jakimikolwiek
konkretami.
Ogólnikowe
stwierdzenia
zawarte w
apelacji nie
znajdują
wsparcia w
materiale
dowodowym.
Fakt, że
oskarżony nie
przyznał się
do popełnienia
zarzucanych mu

czynów nie jest
bynajmniej
argumentem
obalającym tok
rozumowania i
ocenę dowodów
przeprowadzoną
przez Sąd
Okręgowy, tym
bardziej, że w
cyt. piśmie z dnia
(...). oskarżony
de facto sam
dwukrotnie
neguje zarzuty
obrońcy
wskazując, że
jego działanie „
nie przekroczyło
zwykłego
współsprawstwa”
Nie jest
bynajmniej
przypadkiem, że
obrońca nie
wskazuje, jakież
to liczne
przepisy
postępowania
zostały w tym
procesie oceny
naruszone przez
ww. sąd, ani
jakiż to „wielu
okoliczności” nie
wyjaśniono w
tracie
postępowania
dowodowego.
Skarżący nie
pokusił się także
o uzasadnienie
poglądu o
dowolnej ocenie
dowodów.
Negacja udziału
oskarżonego w
zorganizowanych
grupach
przestępczych

jest całkowicie chybiona, albowiem nie próbuje nawet odnosić się do rozważań Sądu Okręgowego i przywoływanych dowodów.

Błędne jest też przypuszczenie obrońcy, że zarzuty dot. przestępstw z art.258 kk „odnoszą się do tych samych czynów”. Jest to prawdopodobnie wynik braku dokładnego zapoznania się z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku, gdzie sąd meriti przystępnie i

przekonywująco wyjaśnił związki Z. W. z dwoma odrębnymi grupami tego typu. Uwaga ta dot. także ich składu osobowego, struktury, podziału zadań, kierownictwa, sposobu podejmowania decyzji, wydawania i wykonywania poleceń, podziału zysków, itp. Przeczy to też tezie samego oskarżonego

o braku
należytego
uzasadnienia tej
części wyroku.
Gołosłowność
wywodu obrońcy
na s.4
uniemożliwia
odniesienie się
do argumentów,
które fizycznie
nie zaistniały.
Zarzuty te –
podobnie jak i
wywody
oskarżonego na
s.15-22 pisma z
dnia (...). –
nie są
skonkretyzowane
i nie wyszły z
poziomu
ogólników, o
których mowa
była powyżej.
W przypadku
oskarżonego
sprowadzają się
z do powielenia
tez orzecznictwa
na gruncie
art.258 kk z
jednej strony
oraz negacji
faktów
ustalonych w
trakcie procesu
z drugiej.
Twierdzenia o
powierzchności
ocen, czy też
braku należytej
uwagi i
szczególnej
wnikliwości
mają li tylko
osłabić ciężar
obciążających
oskarżonego
dowodów.

Wywody te w niewielkim zresztą zakresie dot. realiów sprawy. Nie sposób więc uznać, że wiarygodność dowodów, które stały u podstaw skazania w pkt 10 i 11 zaskarżonego wyroku została więc podważona. Ich weryfikacja została wykonana przez Sąd Okręgowy z należytą starannością.

Uwagi te odnoszą się także do dywagacji obrońcy oraz samego oskarżonego dot. przestępstw z art.299 kk. Są one oderwane od rozważań Sądu Okręgowego na ten temat znajdujących się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Stanowisko to Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje, czyniąc częścią swoich wywodów. Sąd meriti wyjaśnił w tym miejscu jakie środki i dlaczego zostały

uwzględnione w
procederze
„prania
brudnych
pieniędzy”.
Także i w
tym wypadku
ustalenia
kwestionowane
na s.5-6 apelacji
różnią się od
tych przyjętych
w zaskarżonym
wyroku.
Nieprzekonywujące
jest przy tym
forsowane przez
autora apelacji
wyjaśnienie
sposobu
działania
oskarżonych,
polegającego na
niezwłocznym
przelewaniu
środków
finansowych
poprzez kolejne
rachunki
bankowe.
Równie
krytycznie
należy ocenić
zastrzeżenia
oskarżonego
dot. „ obrazy
przepisu art.299
§ 1
i 5 kk”.
Argumentacji na
s.7-11 pisma
oskarżonego z
(...). przeczy
bowiem wywód
na s.95, 100
i nast.
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. W tej
sytuacji

twierdzenia ww.,
że sąd I instancji
w tym zakresie
nie prowadził
postępowania
dowodowego ani
nie ustalił
związków
niezbędnych do
przyjęcia
przestępstwa
„prania
brudnych
pieniędzy” są
całkowicie
chybione. W
szczególności
niefortunne są
zwłaszcza uwagi
dot. rzekomego
braku ustalenia
tzw. przestępstw
bazowych.

Jedynie z
uzasadnienia
apelacji można
wywnioskować
także zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary łącznej
(...)lat i
(...)miesiący
pozbawienia
wolności
wymierzonej
oskarżonemu Z.
W. w pkt
16 zaskarżonego
wyroku
(skarżący na
s.6 nie podważał
kary łącznej
grzywny).
Należy w tym
miejscu
przypomnieć, że
na karę tę
składały się kary

jednostkowe
pozbawienia
wolności w
wymiarze
odpowiednio
(...)lat, (...)lat,
(...)lat, (...)lat,
(...)lat, (...)lat
i (...)miesiące
oraz (...)lat i
(...)miesiące. Z
tego zestawienia
wynika
jednoznacznie,
że sąd meriti
orzekł de facto
karę łączną
jedynie w
niewielkim
stopniu
przekraczającą
dolną granicę
kary możliwej
do wymierzenia
(6 lat).
Sąd ten wskazał
też, że miał
w tym zakresie
na uwadze m.in.
ilość
przestępstw
obejmowanych
orzeczeniem o
karze łącznej,
wysokość kar
jednostkowych
niekwestionowanych
przecież w
apelacji) oraz
dyrektywy
wymiaru ww.
kary.
Skonfigurowana
w ten sposób
kara łączna jest
rzeczywiście
wyższa od tych
wymierzonych
wobec
pozostałych

oskarżonych
jednakże jest to
przecież
naturalna
konsekwencja
roli odgrywanej
przez Z. W. w
przedmiotowym
procederze.

Oczywistym jest
przy tym, że
z uwagi na
jego absolutnie
wiodącą i
kierowniczą rolę
nie może być ona
porównywalna z
tymi

wymierzonymi
osobami
stojącymi
znacznie niżej
w przestępczej
hierarchii oraz
strukturze i
odgrywających
poślednie, czy
wręcz
marginalne role.

Sąd odwoławczy
zgadza się
z obrońcą co do
tego, że „każdy
ma prawo do
resocjalizacji”,
jednakże

dotychczasowy
wybitnie
naganny tryb
życia

oskarżonego
jednoznacznie
dowodzi, że rację
ma również Sąd
Okręgowy, który
uważał,

że winna być ona
z tego powodu
odpowiednio
wnikliwa i

długotrwała.

Jedynie to daje nadzieję, że okaże się na tyle skuteczna i trwała, że po jej zakończeniu oskarżony zaprzestanie naruszania porządku prawnego.

Do omówionej powyżej apelacji obrońcy załączono także

pismo

oskarżonego

Z. W. (1) ,

nazwane przez ww. apelacją wraz z kolejnymi modyfikacjami

(vide: k.12788-12812, 13231-13251).

Jednak z uwagi na treść art.446 § 1 kpk Sąd Apelacyjny pismo to potraktował

wyłącznie jako załącznik do apelacji obrońcy.

Jak wynikało z jego treści oskarżony wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Mając na uwadze, że w

pierwszej instancji orzekał Sąd Okręgowy, to stosownie do treści art.446 § 1 kpk implikowało sporządzenie środka odwoławczego przez adwokata lub radcę prawnego. Tym samym pismo oskarżonego nazwane „apelacją” nie mogło wywołać żadnych skutków w zakresie zgłoszonych w nim zarzutów pod adresem orzeczenia sądu a quo (a zwłaszcza zmieniać granic zaskarżenia). Zostało ono ujawnione na rozprawie apelacyjnej w oparciu o przepis art.453 § 2 kpk w zw. z art.394 kpk, jako zawierające wyjaśnienia, wnioski i oświadczenia stron. Argumenty zawarte w piśmie oskarżonego nazwanym „apelacja oskarżonego” mogły więc stanowić

dodatkowe uzasadnienie apelacji adwokata, ale tylko w zakresie przez adwokata zaskarżonym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...), (...), postanowienia Sądu Apelacyjnego w K.z dnia (...), (...) oraz z dnia (...). (...)).

W realiach niniejszej sprawy oskarżony sformułował szereg zarzutów, które nie pozostawały w korelacji z tymi podniesionymi przez jego obrońcę w apelacji. W świetle powyższych rozważań nie mogły one być traktowane jako „zarzuty apelacyjne”, tak jak starał się forsować oskarżony.

Oczywistym jest zatem, że powyżej Sąd Apelacyjny uwzględnił te, które dot. naruszenia dyrektyw z art.7 kpk i art.170 kpk.

W tym ostatnim wypadku sąd odwoławczy miał na uwadze, że mimo wskazania odmiennego przepisu (obrońca zarzucał naruszenie art.167 kpk), to w rzeczywistości odnosił się do analogicznej sytuacji procesowej, która miała miejsce w realiach sprawy. W analogiczny sposób potraktował też zarzut dot. rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych dot. kierowania zorganizowaną grupą przestępczą. W ten sposób miał też zarzut rzekomej obrazy prawa materialnego w postaci art.299 § 1 i 5 kk, będący w istocie oparty na podstawie z art.438 pkt 3 kpk. Odrębnie potraktowano z kolei zarzut przedawnienia karalności czynu zawarty w pkt 3 na s.4 cyt. pisma procesowego z

dnia (...). i
to mimo tego,
że on także
znajdował się
poza zakresem
zaskarżenia
apelacji obrońcy.
W tym zakresie
Sąd Apelacyjny
miał bowiem
możliwość
działania z
urzędu, z uwagi
na treść art.439
§ 1 pkt 9
kpk. Analiza cyt.
pisma (vide:
s.22-24)
dowodzi,
że oskarżony
łączył ww.
problem z
przestępstwem z
art.73a kks.
Zdaniem
oskarżonego z
tego powodu
czyny
przypisane mu
w pkt 1, 6
i 12 wyroku
przedawniły się
w dniu (...).
Uwadze
oskarżonego
umknęła jednak
kluczowa
kwestia, a
mianowicie fakt,
że przypisano
mu działanie w
warunkach art.6
§ 2 kks i art.7 §
1 kks. Oznacza to
także określone
skutki prawne w
zakresie
przedawnienia
karalności.

W orzecznictwie od lat utrwalony jest pogląd (vide: analogicznie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...), (...)), zgodnie z którym skoro przyjęto konstrukcję jednego czynu, to czyn ten może mieć tylko jeden termin przedawnienia. Poszczególne zachowania opisane np. w czynie ciągłym, co do którego zastosowano kumulatywną kwalifikację, nawet jeśli pozwalają na ich „naturalne” wyodrębnienie oraz gdy wypełniają w całości znamiona poszczególnych czynów zabronionych, nie mogą być analizowane w kontekście terminów przedawnienia w oderwaniu od treści art.7 § 2 kks. Także w uzasadnieniu postanowienia z dnia (...). ((...)) Sąd Najwyższy przyjął, że **termin**

przedawnienia odnosi się do jego integralnej całości, mimo że różne są terminy przedawnienia poszczególnych typów przestępstw, które obejmuje kumulatywna kwalifikacja prawna. Przedmiotem przedawnienia jest czyn, a nie kwalifikacja prawna (vide: postanowienia ww. sądu z dnia: (...), (...) oraz (...), (...)). Skazanie oskarżonego za czyny ciągłe (art.6 § 2 kks – pkt 1, 6) w kumulatywnej kwalifikacji (art. 7 § 2 kks – pkt 1, 6, 12) powoduje, że karalność tych czynów, choć o zróżnicowanej kwalifikacji prawnej, oceniana z perspektywy jedności czynu, ustałaby dopiero z końcem 2028r. (art.44 § 1 pkt 2, § 3, § 5 kks), a więc w czasie orzekania przez Sąd Apelacyjny nie zaistniała

bezwzględna
przyczyna
odwoławcza z
art.439 § 1 pkt 9
kpk w zw. z art.17
§ 1 pkt 6 kpk.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
M. P. (1) adw.
P. W.**

Przedmiotowy
środek
odwoławczy nie
zasługiwał na
uwzględnienie.
Oparty był na
dwóch
zarzutach. Poza
tym
wyeksplikowanym
w petitum
apelacji (błędu
w ustaleniach
faktycznych)
w uzasadnieniu
odnaleźć można
jeszcze jeden
dot. naruszenia
art.5 § 2
kpk, który sąd
odwoławczy
omówi w
pierwszej
kolejności.
Autor apelacji
pominął w
swoich
rozważaniach, że
wątpliwości, o
jakich mowa w
przepisie art.5 §
2 kpk, odnoszą
się do zagadnień
związanych z
ustaleniami
faktycznymi, a
więc do sytuacji,

gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Jak słusznie podkreślał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia (...). ((...)) nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art.5 § 2 kpk. Ta ostatnia sytuacja miała niewątpliwie miejsce w niniejszej sprawie, z tego też powodu wywody na s.4-8 apelacji są chybione. Naruszenie zasady in dubio

pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art.7 kpk ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art.5 § 2 kpk. Jeżeli zatem, jak w tej sprawie, kwestionuje się ocenę poszczególnych dowodów (tutaj : twierdzeń oskarżonego, D. D. (1) i P. P. (1)) nie może być mowy o naruszeniu art.5 § 2 kpk. Z wyводу na s.5 apelacji można wywnioskować, że autor apelacji utożsamia stan o jakim mowa

w cyt. przepisie z niewielkim ilościowo materiałem dowodowym obciążającym oskarżonego i świadczącym o jego wiedzy i zamiarze.

Pogląd taki jest jednak błędny, albowiem polski kodeks

postępowania karnego nie przewiduje wartościowania dowodów z uwagi na ich rodzaj ani tym bardziej nie uzależnia skazania od konkretnej liczby dowodów.

Jak słusznie zauważa Sąd Apelacyjny w W.(wyrok z dnia (...), (...)) dopuszczalne i możliwe jest skazanie nawet na podstawie jednego dowodu wskazującego na osobę sprawcy. Skarżący pomija znamiennie, że Sąd Okręgowy zwracał też uwagę na wypowiedzi M. P. (1), który sam opisywał zadziwiająco okoliczności w jakich miał nawiązać i

kontynuować
kontakt
biznesowy dot.
dostarczania
oleju
napędowego.
Sam też
przyznał, że
miał istotne
wątpliwości i
podejrzenia co
do istotnego dla
sprawy paliwa.
Współpracował
z pozostałymi
sprawcami
nawet w sytuacji
gdy miał
dowiedzieć się,
że jest to „paliwo
żeglugowe” o
obniżonej
akcyzie. Nic
więc dziwnego,
że sąd meriti
wyjaśnienia te
potraktował
krytycznie.
Wywód ten na
s.29-31
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku jest
dla oskarżonego
miażdżący i Sąd
Apelacyjny w
pełni go podziela
i akceptuje.
Wskazano tam
szereg
sprzeczności i
nielogiczności w
linii obrony
przyjętej przez
M. P. (1). Wbrew
sugestiom
obrońcy także
ocena
wypowiedzi D.
D. (1) i P.

P. (1) nie jest bynajmniej jednowymiarowa, tak jak przedstawiał to apelujący. Sąd Okręgowy do tych źródeł dowodowych podchodził z należytą ostrożnością i dlatego dał im wiarę jedynie w części. W kontekście dywagacji skarżącego na s.5 apelacji wypada zaznaczyć, że pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami, nie może być więc z góry traktowane z nieufnością, uznawane za dowód „niepełnowartościowy” i prowadzone do pojęcia fałszywego oskarżenia (postanowienie Sądu Apelacyjnego w K.z dnia (...), (...)). W procesie

karnym nie
obowiązuje też
zasada ważności
wypowiedzi i ich
wartościowania
w zależności
od etapu, na
którym zostały
one przekazane.
Jeśli byłoby tak,
że znaczenie
mają tylko
zeznania z
rozprawy zbędne
byłoby
przesłuchiwanie
świadców lub
oskarżonych w
toku śledztwa,
skoro wartość
tych wypowiedzi
nie miałyby
doniosłości w
procesie
dowodzenia. Z
tego też powodu
spekulacje na
temat przyczyn
rozbieżności
w zeznaniach
składanych
przez D. D. (1) na
różnych etapach
postępowania
nie mają racji
bytu. Mając
powyższe na
względzie sąd
meriti
prawidłowo
rozgraniczył te
elementy ich
wypowiedzi,
które
zasługiwały na
wiarę od tych,
które na
przymiot
wiarygodności
nie zasługują.

Chybiony okazał się także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych lakonicznie uzasadniony na s.3-4 apelacji. Jedynym argumentem obrońcy miał być brak reklamacji co do jakości paliwa istotnego dla sprawy. Jest on o tyle chybiony, że oskarżony sam przyznawał, że nawet on miał w tym zakresie poważne obawy i wątpliwości. Nie sposób więc uznać, że założenie przyjęte przez autora apelacji dezawuuje odmienne ustalenia Sądu Okręgowego – dot. m.in. proceduru związanego z odbarwianiem i obrotem olejem opałowym oraz z legalizacją jego nabycia jako rzekomego oleju napędowego – o których mowa na s.1-3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Na uzasadnienie zarzutu błędów ustaleń

faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy więc subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy. W tym zakresie sąd odwoławczy w pełni podziela argumentację

wyrażoną w
uzasadnieniu
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
K.z dnia (...),(...)

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
P. P. (1) adw.
K. M.**

Przedmiotowy
środek
odwoławczy
nakierowany był
na orzeczenie o
karze
pozbawienia
wolności i nie
zasługiwał a
uwzględnienie.

Przechodząc do
meritum ww.
apelacji należy
zauważyć, iż
zawarty w niej
zarzut rzekomej
rażącej
niewspółmierności
kary
pozbawienia
wolności
sprowadził się
do polemiki
z prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Okręgowego w
P.. Zarzut ten
jest jednak tylko
wówczas
słuszny, gdyby
na podstawie
ujawnionych
okoliczności,
które powinny
mieć zasadniczy
wpływ na

wymiar kary,
można było
przyjąć, że
zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą
wymierzoną
przez sąd I
instancji a karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej w
następstwie
prawidłowego
zastosowania w
sprawie
dyrektyw
wymiaru kary.
Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
w kategorii ocen,
można podnieść
jedynie
wówczas, gdy
kara nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy, stając
się w
społecznym
odczuciu karą
niesprawiedliwą.
Nie każda
bowiem różnica
w ocenie
wymiaru kary
może uzasadniać
zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, ale tylko
taka, która jest
natury
zasadniczej, to

znaczy jest
niewspółmierna
w stopniu nie
dającym się
zaakceptować. O
rażającej
niewspółmierności
kary w
rozumieniu
art.438 pkt 4
kpk nie można
bowiem mówić
w sytuacji, gdy
Sąd wymierzając
karę uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wiążące się
z
poszczególnymi
ustawowymi
dyrektywami i
wskaźnikami jej
wymiaru. Nie
można zasadnie
dowodzić rażącej
niewspółmierności
kary także
wówczas, gdy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
będące wyrazem
zasady
sądowego
wymiaru kary
nie zostały
przekroczone
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego
w Krakowie
z 10.04.1996r.
II AKa 85/96,
publ. KZS
1996/4/42;
wyroki Sądu
Apelacyjnego w
P. z dnia

18.01.1996r. II
AKr 463/95,
publ. OSA
1996/7-8/27 i z
dnia

22.06.1995r. II
AKr 178/95,
publ. Prok. i
Pr. 1996/2-3/25
oraz wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 14.11.1973r.

III KR 254/73,
publ. OSNPG
1974/3-4/51).

W niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy w
sposób
odpowiednio
wnikliwy
rozważył
istniejące
okoliczności
łagodzące oraz
szereg
przesłanek
wpływających na
zaostrenie
represji karnej
wobec
oskarżonego.

Świadczy o tym
wywód na
s.106-109
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.

Argumenty
obrońcy – oraz
wspierające je
wywody samego
oskarżonego
zawarte w
piśmie z dnia
(...). – mają
charakter
polemiczny i nie
podważają toku
rozumowania

sądu I instancji.
Wbrew
sugestiom
skarżącego
wymiar kar
uwzględnia rolę
oskarżonego w
przedmiotowym
procederze.
Jednocześnie
obrońca na s.3
apelacji
przecenia
znaczenie
postawy
oskarżonego w
toku niniejszego
procesu. Nie
sposób nie
zauważyć, że z
upływem czasu
starał się on
umniejszyć
zakres swojej
odpowiedzialności,
negując lub
łagodząc przy
tym
wcześniejsze,
dalej idące
twierdzenia.
Trudno zatem
tego rodzaju
podejście
określić mianem
szczerego. Im
bliżej do końca
procesu tym
większa
skłonność ww.
do pomijania
przykładów jego
nagannego
zachowania.
Widać to
zwłaszcza przy
konfrontacji obu
apelacji
wniesionych na
rzec

oskarżonego,
które pozostają
w sprzeczności.
Nie jest też
argumentem za
złagodzeniem
kar
jednostkowych i
łącznej
pozbawienia
wolności fakt
sumiennosci i
regularności w
dostarczaniu
istotnych dla
sprawy
dokumentów.

Odnosząc się
z wątpliwości
zawartych w
cyt. powyżej
piśmie samego
oskarżonego
wypada
zauważyć,
że karalność
zawsze jest
okolicznością
obciążającą,
która ma wpływ
na wymiar kary.
Inaczej bowiem
należy traktować
sprawców, dla
których skazanie
jest jedynie
jednorazowym
incydentem w
życiorysie.
Trudno bowiem
zrównywać
oskarżonych,
których sytuacja
procesowa różni
się istotnie.
Sytuacji
oskarżonego nie
zmienia w
sposób

fundamentalny zachowanie oskarżonego już po popełnieniu czynów istotnych dla sprawy. Nie sposób podzielić stanowiska oskarżonego, że okoliczności te zostały przez sąd I instancji pominięte. Przeczy temu zapis na s.106 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym sąd ten odwołuje się m.in. do trybu życia poprzedzającego skazanie. Oskarżony zdaje się zapominać, że zachowanie na jakie się powołuje jest typowe dla przeciętnego skazanego, należy to jego obowiązków wynikających z wykonaniem kary i trudno je uznać za szczególne osiągnięcie życiowe, które wpływa na radykalną zmianę orzeczenia o karze. W tym miejscu wypada też

przypomnieć, że
w myśl art.53
§ 2 kk
przy wymiarze
kary istotny jest
m.in. nie tylko
sposób życia
przed
popelnieniem
przestępstwa
i zachowanie
się po jego
popelnieniu, ale
zwłaszcza
staranie o
naprawienie
szkody lub
zadośćuczynienie
w innej formie
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości.
W tym ostatnim
zakresie niestety
oskarżony nie
wykazał żadnej
aktywności
godnej
odnotowania. W
stosunku do
kary łącznej
oskarżony
podnosił
jedynie, że jest
ona jego
zdaniem
niewspółmiernie
surowa.
Subiektywne
przeświadczenie
nie jest jednak
żadnym
argumentem, w
sytuacji gdy na
s.109
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku sąd
meriti wskazał
jakimi

argumentami się kierował. Nie sposób przy tym pominąć, że łącznie podlegały kary jednostkowe pozbawienia wolności w wysokości : (...)lat i (...)miesiący, (...)lat, (...)lat. Sąd Okręgowy sprowadził je do kary łącznej (...)lat pozbawienia wolności, a więc zastosował zasadę pełnej absorpcji. Trudno zatem taką karę uznać na niewspółmierną w stopniu rażącym. Tylko w tym ostatnim wypadku możliwa byłaby instancyjna modyfikacja, w trybie art.438 pkt 4 kpk. Sytuacja taka nie wystąpiło jednak w stosunku do P. P. (1).

Przy ocenie ww. apelacji obrońcy sąd odwoławczy miał też na uwadze jej uzupełnienie autorstwa samego oskarżonego **P. P. (1)** (vide:

k.13019-13039).
Także w tym
wypadku
aktualna jest
argumentacja
dot. kwestii
aktywności
oskarżonego w
postępowaniu
odwoławczym
wyrażona
powyżej przy
omawianiu
analogicznego
pisma
procesowego
oskarżonego Z.
W. (1). W
przeciwieństwie
jednak do ww.
przypadku nie
istniały
problemy z
rozbieżnością
zarzutów
apelacji adw.
K. M. oraz
oskarżonego. Z
tego też powodu
nie było
problemu
związanego z
koniecznością
pomijania tych
argumentów,
które nie były
objęte zarzutami
profesjonalnego
pełnomocnika.

**Apelacja
obrońca
oskarżonego
P. P. (1) adw.
P. L. (2)**

Apelacja ta
okazała się
bezzasadna.
Przed

odniesieniem się do podniesionych w niej zarzutów wypada jedynie zauważyć, że kwestionuje przedmiotowy wyrok w całości, pozostaje więc w opozycji do tej wywiedzionej wcześniej apelacji obrońcy z urzędu adw. K. M., nakierowanej wyłącznie na orzeczenie o karze. Istotnym argumentem tej ostatniej było zresztą podkreślanie przyznania się do winy przez oskarżonego i okazanie przez ww. skruchy

W pierwszej kolejności sąd odwoławczy odnie się do kwestii procesowych podniesionych w apelacji. Odnośnie zakresu zastosowania art.4 kpk – a zatem w konsekwencji również i możliwości podniesienia trafnego zarzutu jego naruszenia – stwierdza się

w doktrynie,
iż zachowanie
obiektywizmu
wyrażać się ma
według
komentowanego
przepisy
uwzględnianiem
okoliczności
przemawiających
na korzyść, jak
i na niekorzyść
oskarżonego.
Nakaz ten
traktować należy
jako ogólną
dyrektywę
procesu
karnego.
Na
nieporozumieniu
polegałby zarzut
obrazy
komentowanego
przepisu oparty
na twierdzeniu,
iż sąd (lub inny
organ
procesowy)
pewne dowody
przemawiające
na niekorzyść
oskarżonego
uczynił
podstawą
orzeczenia,
odmówił zaś
wiary dowodom
przemawiającym
na jego korzyść.
Sens omawianej
dyrektywy
sprowadza się do
tego, że organ
procesowy, po
dokonaniu
oceny dowodów
w sposób zgodny
z dyrektywami
wynikającymi z

art. 7 i
ustaleniu faktów
rozpoznawanej
sprawy,
wszystkie te
fakty powinien
następnie wziąć
pod uwagę przy
podejmowaniu
decyzji
procesowych
(vide: „Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz”,
Tom I, pod red.
P.
Hofmańskiego,
C.H.Beck
Warszawa
1999r.,
s. 30). W pełni
należy zgodzić
się zatem z
poglądem (vide:
m.in. wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
W.z dnia
(...),(...)), że
przepis art.4
kpk formułuje
adresowaną do
organów
postępowania
karnego zasadę
obiektywizmu.
Zarzut obrazy
tego przepisu nie
może – jak w
rozpoznawanej
sprawie –
stanować
samodzielnej
podstawy środka
odwoławczego,
jako że przepis
ten zawiera
ogólną zasadę
postępowania,

nie nakazuje
zaś ani nie
zakazuje sądowi
konkretnego
sposobu
procedowania.
Wykazanie, że w
toku
postępowania
odwoławczego
doszło do
naruszenia
zasady
obiektywizmu
wymaga
wskazania
uchybień
konkretnych
przepisów
służących
realizacji tej
zasady. Dopiero
wskazanie tych
przepisów
ustawy
procesowej,
które miał sąd
naruszyć, wbrew
tej zasadzie
obiektywizmu, o
której ten
przepis stanowi,
czyniłoby taki
zarzut formalnie
poprawnym.
Obowiązkom
wskazanym
powyżej obrońca
nie podołał.

Jak słusznie
zauważył Sąd
Apelacyjny w
W.w cyt. wyroku
z dnia (...). (...)
(...)) przepis
art.410 kpk –
przywołany w
pkt 1-3 apelacji
– nie nakłada na

sąd obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów bez wyjątku, gdyż oceny wymagają tylko te, które według sądu miały znaczenie dla wydanego orzeczenia.

Omówienie wybranych dowodów jest dopuszczalne, o ile mają one znaczenie dla wyrokowania.

Nie stanowi naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie.

Naruszenie treści przepisu art.410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego.

Nie stanowi zaś naruszenia

przepisu art.410
kpk dokonanie
takiej czy innej
oceny dowodu
przeprowadzonego
lub ujawnionego
na rozprawie.
Zarzuty obrońcy
nie zasługiwały
zatem na
uwzględnienie.

Zarzut obraży
art.424 § 1 pkt
1 i 2 kpk także
nie doprowadził
do zmiany lub
uchylenia
zaskarżonego
wyroku. Został
przy tym
postawiony
(wraz z
wnioskiem na
s.2 apelacji)
w opozycji do
dyrektyw
określonych w
art.455a kpk.
Przepis art.424
kpk określa
standard
jakiemu winno
odpowiadać
uzasadnienie
wyroku.
Powinno
zawierać zwięzłe
wskazanie, jakie
fakty sąd uznał
za udowodnione
lub
nieudowodnione,
na jakich w
tej mierze oparł
się dowodach
i dlaczego nie
uznał dowodów
przeciwnych
oraz wyjaśnienie

podstawy
prawnej wyroku.
W uzasadnieniu
wyroku należy
ponadto
przytoczyć
okoliczności,
które sąd miał na
względzie przy
wymiarze kary,
a zwłaszcza przy
zastosowaniu
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary, środków
zabezpieczających
oraz przy innych
rozstrzygnięciach
zawartych w
wyroku.
Dokument
przedłożony
sądowi
odwoławczemu
wymogi te
spełnia w
dostatecznym
zakresie i
pozwala na
kontrolę
instancyjną
zaskarżonego
orzeczenia.
Oczywiście rację
ma obrońca w
pkt 3 apelacji, że
sformułowania
dot. oceny
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego P.
P. (1) są
mało czytelne,
jednakże nie
można się
zgodzić z
autorem
apelacji, że nie
pozwala to
odczytać intencji

i motywacji
jaką sąd meriti
się kierował.
Uwaga ta odnosi
się także do
niefortunnego
przejęzyczenia
na s.100-101
(z kontekstu
wynika bowiem,
że oskarżeni
w rzeczywistości
mieli
świadomość
przestępnego
pochodzenia
środków, o
których tam
mowa). Nie
jest to więc
wada, która
dyskwalifikowałaby
zaskarżony
wyrok i jego
uzasadnienie,
zwłaszcza że
podejmując
próbę jego
zanegowania
skarżący
posługiwał się
wyrwanymi z
kontekstu
fragmentami
cyt. dokumentu.

Argumentacja
zawarta w
przedmiotowej
apelacji
sprowadza się
w pierwszym
rzędzie do
nieuzasadnionej,
bezpodstawnej
polemiki z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Okręgowego w

P.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez obrońcę ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiałach dowodowych, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji (s.2 apelacji), jak i zarzuty naruszenia przepisu art.7 kpk (pkt 1-2 apelacji) należało rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych

przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów

i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą w treści
przepisu art.7
kpk wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości
okoliczności
sprawy i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego (vide:
wyroki Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84; z
22.01.1975r., I
KR 197/74, publ.
OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r., II

KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy, że
zgodnie z art.7
kpk organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Zgodnie z
panującym w
orzecznictwie
poglądem (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 9.11.1990r.,
publ. OSNKW
1991/9/41),
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
art.7 kpk wtedy
m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków oraz zgromadzonych dokumentów. Wywody te – mimo uwag poczynionych powyżej – są przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącego uszło i to, że twierdzenia ww. osób Sąd Okręgowy weryfikował z

należyta
ostrożnością,
mając na uwadze
całokształt
materiału
dowodowego,
natomiast
sugestie
apelującego, że
ocena ta nosi
znamiona
dowolnej, jest
całkowicie
bezpodstawna.
Skarżący
koncentrował
swoją uwagę na
ocenie
wyjaśnień
oskarżonego
i twierdzeniach
osób mających
wiedzę na temat
zachowania ww.
tempore
criminis,
wywodząc
w konkluzji, iż
nie pozwalają
one przypisać
oskarżonemu
umyślności
działania, w
sytuacji gdy P.
P. (1) aktualnie
temu przeczy.
Ten sposób
argumentacji nie
może być
skuteczny,
albowiem
dowodem
w postępowaniu
karnym może
być wszystko
co służy do
wyrobienia
przez sąd
orzekający
przekonania

o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Skarżący w tym zakresie zdaje się pomijać pierwotne wyjaśnienia samego oskarżonego, który na k.4586 i nast. przyznawał się do stawianych mu zarzutów. W tej sytuacji wątpliwości obrońcy co do kwestii „świadomości uczestnictwa w nielegalnym procederze” nie mogą się ostać. Tezie obrońcy przeczy już choćby relacja samego oskarżonego co do okoliczności w jakich A. G. (1) umożliwił mu podjęcie przedmiotowej działalności, przywołana przez Sąd Okręgowy na s.32-33 uzasadnienia. Ewolucja linii obrony oskarżonego nastąpiła

dopiero po
ustaleniu przez
biegłego
grafologa M. W.,
że podpisy P. P.
na części faktur
nie zawierają
wystarczającego
zasobu cech
indykacyjnych
i tym samym
są nieprzydatne
do badań. Nie
sposób więc
podzielić
śmiałych tez
skarżącego o
rzekomym
fałszerstwie
podpisów lub
manipulacji.
Opinia ta
bynajmniej nie
ekskuluje
oskarżonego –
co sugerował
obrońca na s.7
i 9 apelacji
– zwłaszcza
w świetle jego
wcześniejszych
twierdzeń oraz
wyjaśnień W. S.
(1) i P. L. (1).
Bagatelizowanie
tych ostatnich
źródeł
dowodowych
przez autora
apelacji i
odrywanie ich
od kontekstu
sytuacyjnego (w
tym pierwotnych
twierdzeń P. P.
) nie wytrzymuje
krytyki i nie
może zasługiwać
na akceptację.
Dowodem

istotnym dla sprawy są bowiem także wyjaśnienia obciążającego się oskarżonego czy innych podsądnych pod warunkiem, że sąd dokona ich wszechstronnej analizy i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został – mimo uwag, o których mowa była powyżej – spełniony a pogląd sądu I instancji w kwestii wiarygodności dowodów pozostaje pod ochroną art.7 kpk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2004r., V KK 158/04, publ. OSNKW 2004/11-12/107). Chybione okazały się też zastrzeżenia obrońcy na s.6-9 apelacji dot. istotnych dla sprawy faktur.

W tym zakresie skarżący kwestionował przede wszystkim ocenę zeznań osób związanych z firmą (...) prowadzącą obsługę księgową. Powołując się na zeznania świadków Z. D., J. S. (1) i B. O. (2) starał się wytworzyć stan niedających się usunąć wątpliwości co do tego kto posługiwał się istotnymi dla sprawy fakturami i dostarczał je do biura księgowego. Niewątpliwie na etapie postępowania przygotowawczego ich wypowiedzi były lakoniczne i nie zawierały wielu szczegółów, co mając na uwadze okoliczności tych kontaktów i ich charakter nie może dziwić. Dla świadków były to bowiem rutynowe czynności zawodowe, do których nie przywiązywali większej uwagi.

J. S. (1) kojarzył np. że oskarżony niezbyt często bywał w ich biurze a nadto korzystał z pośrednictwa innych osób (taksówkarzy, kuriera). Z kolei B. O. (1) zapamiętała, że dokumenty dostarczał jeden wysoki mężczyzna (jak wynika z k.4585 oskarżony ma (...)cm wzrostu). W trakcie postępowania sądowego Z. D. potwierdził, że faktury dostarczał P. P. osobiście lub przez taksówkarza. Twierdzenia te pozostają w spójności z wypowiedziami J. S. (1), który widział jak oskarżony przynosił dokumenty (vide: k.11433, 11435). Te zeznania należy połączyć z pierwotnymi wyjaśnieniami samego oskarżonego, w których potwierdzał swoje wizyty w biurze księgowym.

Prawidłowo przy tym wskazywał, że był tam obsługiwany przez p. B. (O.– dop.. SA P-ń). Oczywistym jest, że dokonywania ww. czynności oskarżonemu nie uniemożliwił brak prawa jazdy, co forsował obrońca na s.8 apelacji. Z wyjaśnień P. L. (1) wynika, że nie było to przeszkodą np. do wizyt w bankach. Wskazani powyżej świadkowie zwracali też uwagę na posługiwanie się przez oskarżonego w tym zakresie innymi osobami (kurierzy, taksówkarze). Kompleksowo ujęte dowody – bez ich fragmentaryzacji jak w apelacji – pozwalają ocenić zachowanie oskarżonego tempore criminis. Uwaga ta odnosi się także do kwestii przekazywania faktur VAT do

firmy (...) sp. z o.o. Z ustaleń faktycznych na s.4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika bynajmniej, że P. P. (1) dostarczał je do rąk własnych M. P. (1). Hipoteza przyjęta na s.8-9 apelacji nie wytrzymuje więc krytyki. Z kolei zdawkowe kwestionowanie wyliczeń „należności fiskalnych” na s.9 ww. środka odwoławczego razi swoją ogólnikowością. Apelujący nie przedstawił żadnych argumentów, że są one błędne, czy też nie pokusił się o alternatywne wyliczenie. Do tak gołosłownego zarzutu nie sposób więc merytorycznie się odnieść.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
A. G. (1) adw.
O. J. :**

Przedmiotowy
środek
odwoławczy nie

doprowadził do zmiany wyroku w kierunku w nim postulowanym, czy też uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Uwagi te odnoszą się zarówno do postulatów w zakresie winy i sprawstwa, jak i tych dot. wymiaru kary.

W pierwszej kolejności należy jednak zgodzić się jednak z obrońcą, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s.27) Sąd Okręgowy pominął, że na rozprawie w dniu (...). A. G. (1) nie tylko nie przyznał się do winy ale i złożył krótkie wyjaśnienia, w których negował stawiane mu zarzuty (vide: k.9162). Z tego też powodu zarzut został powyżej uznany za częściowo zasadny.

Opisywane z kolei przez sąd meriti

stanowisko
oskarżony zajął
dopiero przy
ponownym
odczytaniu aktu
oskarżenia, tj.
na rozprawie
w dniu (...).
(vide: k.10517).
Uchybienie to
nie miało jednak
żadnego wpływu
na treść wyroku,
albowiem
wyjaśnienia, o
których mowa
w apelacji nie
zmieniały
przecież
przyjętej przez
oskarżonego
linii obrony,
którą sąd
uwzględnił przy
ocenie ww.
dowodu.

Pozostałe
zarzuty apelacji
koncentrowały
się na
kwestionowaniu
twierdzeń
obciążających
oskarżonego
i dot.
wypowiedzi D. S.
(1), P. P. (1)
i P. L. (1). Są
one całkowicie
chybione.

Powyżej
wskazywano już
kiedy i w jakich
okolicznościach
tego rodzaju
twierdzenia,
nazywane
niezbyt
fortunnie

pomówieniami,
mogą być
podstawą
ustaleń
faktycznych.

Wykazano też,
że negowanie
zarzutów przez
sprawcę, czy
też ograniczona
liczbą dowodów
obciążających
nie stanowi a
priori

przeciwskazania
do uznania winy
i sprawstwa.

Wywód obrońcy
na s.8 apelacji
nie wnosi więc
nic nowego do
sprawy. Nie

wytrzymuje przy
tym krytyki
założenie
obrońcy, iż sąd
meriti

pochoinnie dał
wiarę D. S.
(1). Świadek
ten uprzednio
poddął się karze
i fakt ten
sąd I instancji
miał na uwadze
dokonując oceny
ww. źródła
dowodowego.

Nie pominięto
także i tego, że
ww. przyznając
się obciążał
również i swoją
osobę.

Oczywiste jest,
że w przypadku
gdyby ustalono,
że mija się z
prawdą to nie
mógłby liczyć na

dobrodziejstwo
jakie daje
instytucja
dobrowolnego
poddania się
karze. Sąd
uwzględnił także
jego sytuację
rodzinną
związaną z osobą
A. L.. Wbrew
sugestiom
skarżącej ocena
ta jest pełna
i spójna. Nie
sposób więc
uznać, że ww.
obciążał A. G.
(1) tylko by
umożliwić A.
L. uniknięcie
odpowiedzialności.
Żaden dowód
nie potwierdza
bowiem by to
szwagier
świadka
wypełniał rolę
przypisaną A.
G. (2). Nie
jest też prawdą
stwierdzenie
apelującej, że
jego wypowiedzi
nie znajdują
wsparcia w
pozostałym
materiale
dowodowym. Na
dowody te Sąd
Okręgowy
wskazuje na s.74
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.
Szczególnie
krytycznie
należy ocenić
próbę
wykorzystania w

niniejszej
sprawie zeznań
P. L. (1)
(mającego w
niniejszej
sprawie status
oskarżonego),
które ww. miał
składać jako
świadek. Z treści
art.389 § 1
i 2 kpk, a
także z art.391
§ 2 kpk wynika,
że nie jest
dopuszczalne
odczytywanie
protokołów
przesłuchania w
charakterze
świadka
oskarżonego w
tym lub
jakimkolwiek
innym
postępowaniu
przewidzianym
przez ustawę
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
(...), (...);
uchwała Sądu
Najwyższego z
(...), (...);
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
(...), (...)). Zakaz
ten obejmuje
także
odtworzenie w
inny sposób
niż odczytanie
zeznań
oskarżonego
złożonych w
charakterze
świadka. Z tego
też powodu

wywód na s.9-10, 15 apelacji nie może zasługiwać na akceptację. Z kolei tezy zawarte na s.11 ww. środka odwoławczego, o możliwości rzekomego nielegalnego wpływu D. S. (1) na P. L. (1), mają postać wyłącznie spekulacji. Uwaga ta odnosi się także do dywagacji na temat manipulacji i zmowy P. P. (1) z D. S. (1). Tego rodzaju fantazje procesowe nie znajdują wsparcia w żadnym wiarygodnym materiale dowodowym. W szczególności przeczą im wyjaśnienia P. P. na k.6698, w których stwierdza, że to A. G. (1) miał do niego pretensje, że ujawnił jego rolę w grupie, a nadto to on należał na zmianę tych wypowiedzi i obciążenie w zamian D. S. (1). Sytuacji tej nie zmienia fakt, że osoby

wymienione pod poz.1-4 na s.11-12 apelacji nie miały wiedzy na temat oskarżonego A. G. (1). Analogicznie, nie sposób przyjąć, że ekskulpują go od winy twierdzenia D. L. i G. C., albowiem zostały one zdyskredytowane jako wiarygodne źródła, w omawianym zakresie odnoszącym się właśnie do osoby A. G. (1). Wywód na s.84-85 uzasadnienia zaskarżonego wyroku jest ze wszech miar przekonywujący. Stanowisko to Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje. W pomocniczy sposób o prawidłowości ustaleń Sądu Okręgowego co do roli oskarżonego świadczą także uzupełniające zeznania D. D. (1) czy też J. S. (2).

W pkt 2 na s.4 apelacji obrońca oskarżonego podniosła także

ogólnikowy
zarzut rażącej
niewspółmierności
kary łącznej.
Stanowiska
swojego jednak
nie próbowała
nawet
uzasadnić.
Trudno zatem by
sąd odwoławczy
odnosił się do
argumentów,
które fizycznie
nie zaistniały.
Lakoniczne
stwierdzenie
zawarte w
zarzucie, że
„zachowanie i
postawa życiowa
oskarżonego A.
G. (1) pozwalają
na przyjęcie
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej
i orzeczenie
wobec
oskarżonego
kary
w niższym
wymiarze” nie
uwzględnia
realiów sprawy.
Wymiar kar
jednostkowych
(które nie były
kwestionowane)
uniemożliwia
nawet w teorii
wymierzenie
kary łącznej z
dobrodziejstwem
warunkowego
zawieszenia.
Kara łączna
orzeczona
została z
zastosowaniem

zasady asperacji i jedynie w niewielkim zakresie przekracza dolne granice możliwej do wymierzenia kary łącznej. Zważywszy, że obrońca nie próbowała nawet odnieść się do argumentów w tym zakresie jakie przywołał sąd I instancji na s.109 uzasadnienia zaskarżonego wyroku to brak jest możliwości uwzględnienia zarzutu.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
P. L. (1) adw.
A. F.**

Apelacja ta okazała się niezasadna. Kwestionowała ona winę oskarżonego co do czynu z art.258 § 1 kk (pkt 48) oraz karę jednostkową pozbawienia wolności za przestępstwo z art.299 § 1 i 5 kk i inne (pkt 47) oraz karę łączną tego typu (pkt 49).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów wyrażonych w pkt 1 i 2 dot. czynu z art.258 § 1 kk. Skarżący zarzucił w nich ogólnikowo naruszenie przepisów art.2 § 2 kpk oraz art.5 § 2 kpk oraz błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w tym zakresie. Pierwszy z nich zawiera normę ogólną zgodnie z którą podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne. Zarzut ten jest chybiony i to z dwóch powodów. Po pierwsze w orzecznictwie utrwalony jest od lat pogląd (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...), (...)), zgodnie z którym naruszenie przepisów art.2 § 2 kpk

- mających
charakter
gwarancji
procesowych -
nie może
stanowić
podstawy
apelacji lub
kasacji.
Przestrzeganie
naczelných
zasad procesu
karnego jest
gwarantowane w
przepisach
szczegółowych i
dopiero
wskazanie
naruszenia tych
konkretných,
szczegółowych
przepisów może
uzasadniać
zarzut
apelacyjny,
zażaleniowy lub
kasacyjny.
Niezbędne jest
tu zatem
wykazanie
konkretnęj
normy prawnej
procesowej,
którą naruszono
w związku z
przedmiotową
zasadą. Po
drugie pogląd
obrońcy jest
błędny z
przyczyn
merytorycznych,
albowiem w
niniejszej
sprawie
orzeczenie
zawarte w pkt
48 jest oparte
na prawdziwych

ustaleniach
faktycznych.

Odnosząc się do
zarzutu apelacji
dotyczącego
naruszenia
przepisu art.5 §
2 kpk (pkt 1b
na s.1 apelacji)
poprzez
rozstrzygnięcie
nieudające się
rozstrzygnąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego to
uznać należy,
że nie są
one zasadne.
Jak zauważył
Sąd Najwyższy
w uzasadnieniu
wyroku z dnia
25.06.1991r.
(vide: RW
107/91, publ.
OSNKW
1992/1-2/14),
wszelkie
wątpliwości w
zakresie ustaleń
faktycznych
powinny być
wyjaśnione i
usunięte przez
wszechstronną i
gruntowną
analizę całego
dostępnego
materiału
dowodowego.
Dopiero wtedy,
gdy po
wykorzystaniu
wszelkich
istniejących
możliwości
wątpliwości nie
zostaną

usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Kategoriecznie należy podkreślić, że ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez sąd I instancji w niniejszej sprawie doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, usuwając przy tym ewentualne wątpliwości co do sprawstwa oraz winy oskarżonego. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdza, że Sąd Okręgowy orzekając w tym zakresie uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Wypada nadto zauważyć, że rażąco nietrafny i niefortunny jest zarzut złamania zakazu rozstrzygania na niekorzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się

usunąć, gdy
rzecz sprowadza
się do
odmówienia
wiary niektórym
dowodom,
służącym
obronie
oskarżonego.
Nie ma to nic
wspólnego ze
stanem owych
wątpliwości, a
polega na
wybraniu przez
sąd
wiarygodnych
informacji
dowodowych.
Stan owych
wątpliwości
zachodziłby,
gdyby dowodów
nie było lub
nie dało się
rozstrzygnąć,
którym z nich
należy uwierzyć
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie w
sprawie
II AKa 90/97,
publ. Prok. i
Pr. 1998/1/24).
Sąd Najwyższy
wskazuje też,
że stwierdzenie
istnienia stanu
„nie dających się
usunąć
wątpliwości”
zależy od
rezultatów
analizy
dowodów,
prowadzonej
z
respektowaniem

kryteriów ocen
wskazanych w
art.4 kpk oraz
art.7 kpk, i w
tym znaczeniu
stan ten daje się
zobiektywizować.
Nie jest
natomiast
możliwe
ustalenie jego
istnienia (i
stwierdzenie
naruszenia art.5
§ 2 kpk)
wyłącznie w
oparciu o oceny
i subiektywne
przekonania
wyrażane w
polemice z
ustaleniami
faktycznymi
sądu, w istotnej
mierze w celu
wprowadzenia
tej polemiki do
postępowania
odwoławczego.
Nawet istnienie
różnych wersji
zdarzenia nie
jest
równoznaczne z
możliwością
automatycznego
stwierdzenia
takiego stanu i
zobowiązuje sąd
do dokonania
ustaleń w
granicach
swobodnej
oceny dowodów
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego w
sprawie V KKN
292/96, publ.
Prok. i Pr.

1997/9/7).
Ponadto
stwierdza, że
stan określany
przez
ustawodawcę
jako „nie dające
się usunąć
wątpliwości”
powstaje – jeśli
pominąć
wątpliwości
natury nie
faktycznej, lecz
prawnej –
dopiero w
następstwie
oceny dowodów
(vide: art.7
kpk). Dopiero
wówczas
bowiem można
stwierdzić, czy
wątpliwości w
ogóle wystąpiły,
czy były
rozsądne, a nie
wydumane, czy
i jakie miały
znaczenie dla
kwestii
odpowiedzialności
prawnej
oskarżonego, czy
udało się je
przewyciężyć w
sposób
dopuszczalny
przez prawo
procesowe itp.
O naruszeniu
zasady in dubio
pro reo nie
można zatem
mówić wówczas,
gdy sąd w
wyniku pełnej
i poprawnie
dokonanej
swobodnej

oceny dowodów
uznał, że brak
jest w
wątpliwości albo
że nie mają one
znaczenia dla
odpowiedzialności
prawnej
oskarżonego.
Jest
jednocześnie
dobrym prawem
obrony
oskarżonego
mnożenie, a
nawet
wyolbrzymianie
na każdym
etapie
postępowania
takich faktów i
ich ocen, które
pozwalają na
powątpiewanie
w jego winę,
pod warunkiem
wszakże
nieprzeinaczania
faktów (tzw.
lojalności wobec
faktów) (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego w
sprawie IV KKN
714/98, publ.
Prok. i Pr.
2000/4/8).
W niniejszej
sprawie sąd I
instancji,
dokonując
wnikliwej i
wszechstronnej
oceny materiału
dowodowego i
ustalając w
sposób
bezporny
wszelkie
okoliczności

czynu, przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Apelujący nie zauważył, że sąd I instancji nie mógł naruszyć treści art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy takich wątpliwości w przedmiotowej sprawie po prostu nie było. Niezrozumiałe są przy tym stwierdzenia apelacji – oraz obu wspierających ten zarzut pism pozostałych dwóch obrońców – o braku dowodów działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Przeczą temu wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w tym

te odnoszące się do wyjaśnień P. L. (1), który nawet przed sądem I instancji przyznawał się do stawianych mu zarzutów. Między innymi w oparciu o jego wypowiedzi określono krąg osób, z którymi współdziałał. W tej sytuacji zarzut, że nie podważano tych twierdzeń przy pomocy wypowiedzi innych osób trudno uznać za zrozumiałą i fortunny. Nie jest też prawdą, że nie wzięto pod uwagę przy rekonstrukcji stanu faktycznego roli oskarżonego w przedmiotowym procederze. Adekwatny do podziału zadań i miejsca w strukturze był też zakres jego wiedzy co do rozmiaru procederu i osób nim zawiadujących. Należy pamiętać, że dla przypisania winy i sprawstwa z art.258 § 1 kk nie jest konieczne by oskarżony

znał osobiście wszystkich członków grupy. Musi mieć natomiast świadomość istnienia takiej struktury i przynależności do niej. Niezbędna jest też akceptacja celów zorganizowanej grupy przestępczej. Elementy te zostały należycie wykazane przez Sąd meriti. Wiek oskarżonego, na który powołuje się obrońca nie jest bynajmniej okolicznością ekskulpującą i co najwyżej może zostać uwzględnione przy wymiarze karze. W żadnym miejscu uzasadnienia Sąd Okręgowy nie twierdził bynajmniej, że oskarżony w hierarchii grupy pełnił kierowniczą, czy też kluczową lub decyzyjną rolę. Znalazło to zresztą odzwierciedlenie przy wymiarze kary. Także w tej kwestii apelacja obrońcy nie zakończyła

się sukcesem.
Uwaga ta odnosi się zarówno do kwestionowanej kary jednostkowej, jak i orzeczenia o karze łącznej. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti wskazał okoliczności mające wpływ na ich wysokość. Wywód na s.106-109 nie został skutecznie podważony przez obrońcę. Sąd Okręgowy miał przy tym świadomość dotychczasowej niekaralności oskarżonego, czy jego postawy procesowej, tak więc argumenty zawarte w uzasadnieniu apelacji nie wnoszą nic nowego. Uwaga ta odnosi rzecz jasna do stosunkowo młodego wieku oskarżonego w okresie objętym zaskarżonym wyrokiem. Z kolei sytuacja rodzinna P. L. (1), o której mowa w dokumentacji na k.13072-13106 nie ma

decydującego
znaczenia dla
wymiaru kar
jednostkowych i
kary łącznej. Sąd
Apelacyjny z
należyłą troską
pochylił się nad
problemami
małoletniej L. L.,
jednakże mogą
one stanowić
ewentualnie
podstawę
wniosku o
odroczenie
wykonania kary,
lub w dalszej
kolejności
wniosku o
przerwę w jej
wykonywaniu.

Apelacja ta
została
uzupełniona w
pismach
procesowych
adw. A. J. (2) z
dnia (...).
((...)- (...)) oraz
adw. P. D. z
dnia (...). (vide:
k.13300-13305).
Mimo formalnie
identycznego
charakteru
różnią się w
sposób istotny.
Związane to
jest z ich
zawartością. W
pierwszym
wypadku jest
ono faktycznie
rozwinęciem
wywodów
wniesionej w
terminie
zawitym apelacji

adw. A. F..
Wspiera
podniesione
przez tego
obrońcę zarzuty
i dzieli ich
los. Uzupelnia
stanowisko ww.
apelującego
przede
wszystkim w
zakresie sytuacji
rodzinnej
oskarżonego, ze
szczególnym
uwzględnieniem
okoliczności dot.
małoletniej córki
L. L.. Do
kwestii tych
Sąd Apelacyjny
ustosunkował
się już
wyczerpująco
powyżej. Z tego
też powodu
powielanie tego
wywodu jest
zbędne.
Odmienne
należy ocenić
drugie z ww.
pism
„uzupełniających”
Dalece wykracza
ono poza zarzuty
zawarte w
apelacji adw. A.
F. i stanowi de
facto odrębny,
samodzielny
środek
odwoławczy,
tylko dla pozoru
– z powodu
przekroczenia
terminu
zawitego –
nazwany
„uzupełnieniem

apelacji z dnia (...).” Spośród 7 podniesionych zarzutów tylko ten oznaczony nr 4 ma ogólny związek z pkt 1-2 apelacji adw. A. F.. Został on omówiony powyżej, łącznie z cyt. apelacją.

Pismo procesowe adw. P. D. zostało wniesione niewątpliwie po upływie terminu określonego w przepisie art.445 § 1 kpk, a więc po upływie terminu określającego możliwość wniesienia środka zaskarżenia.

Bezsporne jest, że ewentualne uzupełnienie apelacji o kolejne zarzuty po upływie terminu określonego w § 1 art.445 kpk nie wywołuje żadnych skutków prawnych z uwagi na zawity charakter terminu, o jakim mowa w tym przepisie.

Analogiczny pogląd został zaprezentowany w uzasadnieniu

postanowienia
Sądu
Najwyższego z
dnia
10.12.2003r. (V
KK 195/03,
publ. OSNKW
2004/3/25).
Zgodnie z
wyrażoną tam
argumentacją
strona nie może
zatem np.
rozszerzyć
zakresu
zaskarżenia lub
podnieść
nowych
zarzutów po
przekroczeniu 14
dniowego
terminu,
jednakże termin
ten jako zawity
może być
przywrócony w
trybie
określonym w
art.126 kpk
(vide: Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, pod.
red. P.
Hofmańskiego,
Warszawa
1999r., s.597).
Przyzwolenie na
uzupełnienie
przez stronę
apelacji w
postaci
rozszerzenia
zakresu
zaskarżenia i
podniesienia
nowych
zarzutów po
upływie terminu
zakreślonego

art.445 § 1 kpk.,
byłoby swoistym
przedłużeniem
terminu do jej
wniesienia.

Rozszerzanie
zakresu apelacji
przez dodatkowe
zarzuty i wnioski
stanowi
oczywiste
przekroczenie
granic skargi.

Tak wniesione
pismo można by
traktować jako
oświadczenie
strony, ale nie
jako dodatkową
apelację.

Tak też Sąd
Apelacyjny
potraktował
zatem zarzuty
zawarte w pkt
2-3, 5-6 cyt.
pisma. Z kolei
zarzuty

podniesione po
wniesieniu
środka

odwoławczego
mogą być
rozpoznane

przez sąd, ale
jedynie w
zakresie, w
jakim ustawa
nakazuje

orzekanie także
poza granicami
zarzutów, a

więc w aspekcie
art.439 kpk,
art.440 kpk i
art.445 k.p.k.

(analogicznie :
Sąd Najwyższy
w uzasadnieniu

postanowienia z dnia (...), (...). Los ten spotkał zarzuty zawarte w pkt 1 i 7 pisma z dnia (...).

W pkt 1 pisma z dnia (...). obrońca zarzucał sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania, wskazując przy tym na naruszenie „art.439 § 1 pkt 8 kpk i art.17 § 1 pkt 7 kpk” poprzez rozpoznanie sprawy pomimo, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby, tj. oskarżonego P. L. (1) w zakresie przestępstwa z art.258 § 1 kk i art.299 § 1 kk zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w P. Wydział (...) z dnia (...), sygn.. (...), zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w P. z dnia (...). ((...)).

W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że Sąd Okręgowy nie

mógł rzecz jasna
dopuścić się
obrazy przepisu
art.439 § 1
pkt 8 kpk,
albowiem jest
to bezwzględna
podstawa
odwoławcza,
która może być
podstawą
prawną
zarzutów
apelacji,
rozpoznawana
przez sąd II
instancji. Po
drugie obrońca
w swoim
zarzucie operuje
pojęciem
przestępstwa z
art.258 § 1 kk i
art.299 § 1 kk
mimo, że czyn
taki nie został
mu przypisany
w zaskarżonym
wyroku z dnia
(...). W pkt 47
sąd I instancji
przypisał mu
występek
z art.299 § 1 i
5 kk w zw. z
art.12 kk w zw. z
art.65 § 1 kk a w
pkt 48 występek
z art.258 §
1 kk. Niestety
uzasadnienie tej
części cyt. pisma
procesowego
także nie
pozwala ustalić,
czy jest to błąd
wynikający
z braku wiedzy
czy też
niefortunny

skrót myślowy obejmujący oba ww. czyny. Po trzeciej wypada zaznaczyć kategorycznie, iż obrońca myli się sugerując, że w rozpoznawanej sprawie doszło w tym zakresie do powagi rzeczy osądzonej. Ponieważ obrońca operuje w swoim piśmie ogólnikami Sąd Apelacyjny przypomni fakty dot. obu postępowań. W wyroku z dnia (...). ((...)) przypisano oskarżonemu działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz udział w procederze prania brudnych pieniędzy w okresie od dnia (...). do dnia (...). (pkt 47 i 48). Z kolei w wyroku z dnia (...). ((...)) przypisano oskarżonemu działanie w innej grupie i w innym okresie (późniejszym), tj. od dnia (...). do dnia (...). Oczywistym jest zatem, że skoro sądy przyjęły

działanie P. L.
(1) w dwóch
odrębnych
grupach
zorganizowanych
to nie sposób
zasadnie mówić
o zaistnieniu
okoliczności, o
których mowa w
art.17 § 1 pkt 7
kpk.

W pkt 7
pisma z dnia
(...). obrońca
na podstawie
art.440 kpk
wniósł –
niezależnie od
granic
zaskarżenia i
podniesionych
zarzutów – o
zmianę wyroku
na korzyść
oskarżonego P.
L. (1). Zdaniem
obrońcy na tej
podstawie
postępowanie
wobec ww.
winno być
umorzone,
względnie
powinien zostać
uniewinniony,
lub należałoby
w stosunku do
niego
zastosować karę
wolnościową,
przy
ewentualnym
zastosowaniu
innych środków
karnych (vide:
s.3 pisma z dnia
(...).). Przepis
ten stanowi, że

jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie na korzyść oskarżonego albo w sytuacji określonej w art.437 § 2 zdanie drugie kpk uchyleniu. Sytuacja taka nie wystąpiła jednak w rozpoznawanej sprawie. Na gruncie art.440 kpk pojęcie „rażąca niesprawiedliwość” wiąże się nie tylko z łatwością stwierdzenia jej zaistnienia (a więc nie tylko z niesprawiedliwością oczywistą), ale i stopniem natężenia owej niesprawiedliwości, która właśnie musi mieć charakter rażący, czyli przekraczający w sposób zdecydowany stopień podstawowy. Aby skutecznie zarzucić rażąco

i mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę art.440 kpk, należy jednak wykazać wystąpienie uchybienia popełnionego przez sąd pierwszej instancji, którego nie da się pogodzić ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Reasumując, powyższe wymaga wykazania nie tylko uchybienia ale i jego bardzo poważnych konsekwencji. W orzecznictwie podkreśla się (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia (...). (...), z dnia (...), (...)) przepis art.440 kpk znajduje zastosowanie, jeżeli zaskarżone orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe, a zatem gdy dotknięte jest, niepodniesionymi w zwykłym środku odwoławczym, uchybieniami mieszczącymi się w każdej

z tak zwanych
względnych
przyczyn
odwoławczych, o
ile ich waga
i charakter jest
taki, że czyni
orzeczenie
niesprawiedliwym
i to
w stopniu
rażącym.
Odwołanie się
do art.440 kpk
umożliwiającego
zmianę albo
uchylenie
orzeczenia, gdy
jego utrzymanie
w mocy byłoby
rażąco
niesprawiedliwe,
jest uzasadnione
jedynie
wówczas, gdy
stan pożądanej
sprawiedliwości
orzeczenia nie
może zostać
osiągnięty w
wyniku
rozpoznania
środka
odwoławczego w
granicach
zaskarżenia i
podniesionych
zarzutów.
Warunki, o
których mowa
nie zostały
wykazane w
przedmiotowym
piśmie a Sąd
Apelacyjny nie
znalazł ich z
urzędu. Skarżący
poprzestał na
przywołaniu na
s.10-11 pisma

jedynie też z orzecznictwa, bez odniesienia się do konkretnych okoliczności dot. oskarżonego P. L. (1). Jedynym przejawem w tym zakresie jest więc de facto wniosek na s.3, jednakże ma on li tylko postać tzw. „myślenia życzeniowego”. Tego rodzaju podejście nie może rzecz jasna zapewnić powodzenia.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
W. S. (1) adw.
K. K.**

Apelacja ta nakierowana była na orzeczenie o karze pozbawienia wolności. Odnosiła się zarówno do kar jednostkowych, jak i kary łącznej. Zawierała dwa zarzuty w postaci obrazy art.53 § 2 kk w zw. z art.55 kk oraz obrazy art.424 kpk. Oba są bezzasadne, co przesądziło o braku powodzenia ww.

środka
odwoławczego.

W pierwszej
kolejności
wypada odnieść
się – zgodnie
z chronologią
uzasadnienia
apelacji – do
zarzutu
procesowego, tj.
naruszenia
standardów
rzetelnego
sporządzenia
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.

Formułując swój
zarzut obrońca
zdaje się nie
dostrzegać, że
ustawodawca
podejmuje
kolejne działalna
legislacyjne,
które w zamiarze
swoim mają
ograniczać
wielkość,
obszerność tego
rodzaju
dokumentów.

Świadczy o tym
choćby
dyrektywa
„zwięzłości”, czy
tendencja do
zastępowania
dotychczasowej
formy pisemnej
formularzami
mającymi postać
tabel. Sąd
odwoławczy z
troską zauważa,
że
wprowadzenie
normy, o której

mowa w art.455a
kpk, także nie
wpływa
korzystanie na
jakość
uzasadnień
wyroków.
Przywołany
przepis
przewiduje, że
nie można
uchylić wyroku z
tego powodu, że
jego
uzasadnienie nie
spełnia
wymogów
określonych w
art.424 kpk.
Regulacja ta
wynika z tego, że
sąd odwoławczy
kontroluje
wyrok, a nie jego
uzasadnienie.
Konsekwencją
wprowadzenia
art.455a kpk jest
bezzprzedmiotowość
stawiania w
apelacji zarzutu
naruszenia
art.424 kpk pod
kątem uchylenia
wyroku – tak jak
wnosił obrońca
w pkt 2 na
s.2 apelacji –
gdyż z tego
tylko powodu
sąd odwoławczy
nie może wydać
takiego
orzeczenia.
Wynika to także
z treści art.437 §
2 zdanie drugie
kpk. Natomiast
skarżący może
powiązać inne

zarzuty
odwoławcze z
treścią
uzasadnienia w
celu
wzmocnienia
argumentacji co
do wadliwości
wydanego
wyroku, np.
naruszenia art.7
kpk – nietrafna
ocena dowodu
albo art.410 kpk
– brak oceny
ujawnionego
dowodu.
Sytuacja taka
jednak nie
zaistniała w
realiach
niniejszej
sprawy.
Uzasadnienie
orzeczenia o
karze z
pewnością nie
jest nadmiernie
rozbudowane,
jednakże Sąd
Apelacyjny
pragnie
zaznaczyć, że
jest nie tylko
„zwięzłe” – jak
zyczył sobie
ustawodawca –
ale i poddaje się
kontroli
instancyjnej.
Pozwala przy
tym
zrekonstruować
motywy jakimi
kierował się
sąd I instancji.
Z wyводу na
s.106-109.
Uwaga ta odnosi
się zarówno do

kar jednostkowych, jak i kary łącznej. Nie sposób przy tym uznać, że doszło do naruszenia przepisów art.53 § 2 kk w zw. z art.55 kk. Nie można zgodzić się z poglądem, że na skutek zbiorczego potraktowania okoliczności wpływających na zaostrzenie i złagodzenie kar sąd zatracił zasadę indywidualizacji kary. Uwaga ta dot. także W. S. (1), odnośnie którego na s.107 podkreślono m.in. dotychczasową karalność. Domagając się złagodzenia kary obrońca pomija, że ww. był aż trzy razy karany sądownie, w tym dwa razy za przestępstwa przeciwko mieniu (z art.286 § 1 kk). Sąd Okręgowy miał przecież na względzie jego postawę procesową, rolę oskarżonego w przedmiotowym procederze

i jego pozycję z przestępczej strukturze. Świadczą w tym zakresie m.in. wysokości poszczególnych kar orzeczonych wobec niego i osób odgrywających decydującą, kierowniczą rolę. Trudno zatem oczekiwać złagodzenia poszczególnych kar jednostkowych. Kary te w pełni realizują dyrektywy wymiaru kary i nie sposób uznać ich za niewspółmierne i to w stopniu rażącym. Kary te z pewnością nie stanowią nadmiernej dolegliwości i nie przekraczają stopnia winy W. S. (1). Nie można też zgodzić się z twierdzeniem, że są okoliczności usprawiedliwiające oskarżonego. Znamienne, że nawet obrońca takich, pominiętych, przesłanek sam nie potrafił wskazać. Uwagi te odnoszą się także do

orzeczenia o
przepadku, o
którym mowa
w pkt 52
zaskarżonym
wyroku. Jest
to naturalna
konsekwencja
przypisanego
oskarżonemu
czynu,
niezależne od
deklarowanych
przez ww. chęci
spłaty, czy
możliwości
finansowych.
Formułując
swoje obawy
na s.4 apelacji
obrońcy nie
uwzględnił treści
art.33 § 1 kks,
który
przewiduje,
że zastosowanie
ww. instytucji
prawnej
możliwe jest
nawet, jeżeli
sprawca
osiągnął z
popelnienia
przestępstwa
skarbowego
korzyść
majątkową,
choćby
pośrednio. O
osiągnięciu
korzyści
majątkowej
można mówić
zarówno wtedy,
gdy jest to
korzyść
uzyskana **dla
siebie, jak i
wtedy, gdy
jest to korzyść**

**dla kogoś
innego** (vide:
art.53 § 13
kks). Oznacza
to, że nie ma
fundamentalnego
znaczenia co
oskarżony W.
S. z osiągniętą
korzyścią
uczynił, czy np.
przekazał ją
innej osobie
lub osobom.
Niezrozumiałe
są także uwagi
obrońcy na s.5
apelacji, że
oskarżony nie
wie dlaczego sąd
I instancji orzekł
wobec niego
wskazane w pkt
56 kary łączne.
W tym zakresie
należy odesłać
do wyводу
na s.108-109
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.
Oczywistym jest
bowiem, że z
uwagi na
wysokość
najwyższej z
wymierzonych
kar
jednostkowych
orzeczenie
wobec W. S. kary
z warunkowym
zawieszeniem –
co postulował
skarżący nie było
możliwe nawet
w teorii. W
tym ostatnim
wypadku
skarżący także

nie podolał
obowiązkowi
wykazania jakież
to dyrektywy
wymiaru kary
łącznej zostały
naruszone lub
pominięte, na
niekorzyść
oskarżonego,
przez Sąd
Okręgowy. Fakt,
że oskarżony
w karą tą
się nie zgadza
i subiektywnie
uważa, że
wystarczająca
byłaby kara
łagodniejsza nie
najmniejszego
znaczenia jest
bez znaczenia
procesowego. W
kontekście kary
łącznej grzywny
wypada jeszcze
zwrócić uwagę,
że ustalając jej
wysokość Sąd
Okręgowy nie
zauważył, że
wymierzył ją
poniżej
najwyższej
wymierzonej
kary
jednostkowej
tego typu (pkt
54). Uchybienie
to zostało jednak
dostrzeżone
przez
apelującego
Prokuratora
(który nie
złożył wniosku
o uzasadnienie,
stąd też Sąd
Apelacyjny nie

omawiał jej zarzutów), co pozwoliło sądowi odwoławczemu na stosowną korektę instancyjną.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. M. adw. P. F.

Apelacja ta okazała się w części zasadna. Podniesiony jako pierwszy na s.2 ww. środka odwoławczego zarzut (aczkolwiek nie w pełni trafnie) doprowadził do częściowej zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności wypada jednak zaznaczyć że w pkt 64 oskarżony M. M. został skazany za przestępstwo z art.258 § 1 kk, a jedynie karę wymierzono mu w oparciu o przepis art.258 § 2 kk. Nie jest więc prawdą, że skazanie oskarżonego nastąpiło z art.258 § 2

kk, a do tego w sytuacji gdy brak było skargi uprawnionego podmiotu w rozumieniu art.14 § 1 kpk. Należy kategorycznie zaznaczyć, że akt oskarżenia zawierał tego rodzaju zarzut (z art.258 § 1 kk), czego odzwierciedleniem jest pkt XXXV części wstępnej wyroku. Błąd sądu I instancji dot. _____ zatem wyłącznie wskazania postawy wymiaru kary a nie podstawy samego skazania. Wbrew błędnym stwierdzeniom na s.4 apelacji problem dot. nie tylko M. M. ale i W. S. (1) w pkt 55 zaskarżonego wyroku. W tym ostatnim wypadku został dostrzeżony wyłącznie przez prokuratora, który podniósł stosowny zarzut i doprowadził do korekty zaskarżonego orzeczenia. Modyfikacja taka została wykonana

analogicznie
również
w przypadku
oskarżonego M.
M.. Sąd
Apelacyjny
dokonał zmiany
ww. orzeczenia
i przyjął przepis
art.258 § 1 kk,
jako podstawę
wymiaru kary
(vide: pkt
1t wyroku z
dnia (...).).
Uchybienie to
nie miało
natomiast
przełożenia na
wysokość kary
orzeczonej przez
Sąd Okręgowy.
Nie jest one
bynajmniej
wyższa od tych
dot. innych
oskarżonych w
analogicznej
sytuacji (pkt 23,
31, 39, 40, 55).

Odnosnie
pozostałych
dwóch zarzutów
aktualne są
rozważanie
poczynione
powyżej – w
zakresie dot.
oskarżonego W.
S. (1) i
stawianych
przez jego
obrońcę
analogicznych
zarzutów obrazy
art.424 kpk
oraz naruszenia
art.53 § 2
kk i art.55

kk. Brak jest zatem powodów by wywód ten powtarzać po raz kolejny, tym bardziej, że nawet uzasadnienie apelacji jest w pewnym zakresie powieleniem tego, do którego ustosunkowano się już powyżej. Stanowisko tam wyrażone Sąd Apelacyjny podtrzymuje również w tym miejscu. Można jedynie po raz kolejny zaznaczyć, że stanowisko wyrażone na s.106-109 jest dostatecznie umotywowane i pozwala sądowi II Instancji na kontrolę odwoławczą. Uwaga ta odnosi się zarówno do kar jednostkowych, jak i kary łącznej oraz ich indywidualizacji. Wymiar kar świadczy o wzięciu pod uwagę dyrektyw wymiaru kary, w tym także postawy oskarżonego (vide: s.39 uzasadnienia) i

jego
dotychczasowego
trybu życia
(vide: s.24
uzasadnienia).
W apelacji brak
jest
przekonywujących
argumentów by
orzeczenia te
w jakikolwiek
sposób złagodzić
w kierunku
sugerowanym
przez obrońcę.
Nie znajdują
zatem
racjonalnego
uzasadnienia
wątpliwości
oskarżonego, o
których mowa a
s.6 apelacji,
o braku
rozważenia
okoliczności
mających wpływ
na obniżenie
kary. Waleru
takiego nie miały
też
sygnalizowane w
apelacji obawy
M. M. przed
zerwaniem
współpracy z
pozostałymi
członkami
zorganizowanej
grupy
przestępczej, czy
też jego
początkowe
przypuszczenia
co do legalności
działań ww.
struktury.
Późniejsze
działania –
wymagające

przecież
umyślności –
doprowadziły
bowiem do
skazania za
przypisane w
zaskarżonym
wyroku czyny.
Autor apelacji
minął się też z
prawdą
podnosząc, że
„nie wiadomo
zatem z jakich
przyczyn sąd
I instancji nie
zastosował
pełnej absorpcji
kar
częstkowych (vide:
s.5 apelacji).
Porównanie pkt
63 i pkt
65 zaskarżonego
wyroku
jednoznacznie
dowodzi, że
jest dokładnie
odwrotnie niż
twierdzi
obrońca. Sąd
Okręgowy
wymierzył
oskarżonemu
karę łączną
(...)lat
pozbawienia
wolności i
(...)stawek
dziennych
grzywny po
(...)zł; każda,
która jest
identyczna z
najwyższą karą
jednostkową.
Świadczy to więc
w oczywisty
sposób, że wobec
M. M.

zastosowano
właśnie zasadę
absorpcji i w
zaistniałej
sytuacji
procesowej
(przy uznaniu
kar
jednostkowych
za słuszne)
niższej kary
łącznej
wymierzyć nie
było już można.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
A. J. (1) adw.
J. R.**

Apelacja ta
okazała się
bezzasadna w
stopniu
oczywistym.
Zawiera przy
tym
sprzeczności,
które je
dyskwalifikują.

W pierwszej
kolejności należy
podkreślić, że
w pkt 3a
skarżący stawia
wprawdzie
zarzut obrazy
prawa
materialnego i
procesowego,
jednakże nie
wskazuje jakie
normy prawne
miałyby zostać
naruszone.
Wywodu na ten
temat próżno
szukać także

w lakonicznym uzasadnieniu. Oczywistym jest zatem, że Sąd Apelacyjny nie ma możliwości odniesienia się do argumentów, które fizycznie nie zaistniały. Chybiony jest także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mających rzekomo wpływ na treść wyroku. Także i w tym wypadku skarżący nie pokusił się o wykazanie błędów w rozumowaniu sądu meriti. Poprzestaje li tylko na wskazaniu okoliczności, które są kwestionowane przez samego oskarżonego. Jak już uprzednio wyjaśniano zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w

toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów – jak w przypadku oskarżonego A. J. (1) – gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Skarżący nie podał obowiązkowi wykazania, że ustalenia, oceny i wnioski Sądu Okręgowego nie

respektują standardu, o jakim mowa w art.7 kpk., tzw. są dowolne a nie swobodne. Waleru tego nie ma bynajmniej wyliczenie na s.3-4 uzasadnienia apelacji (pkt 1-5). Fakt, że oskarżony deklaruje, że od szeregu lat prowadzi własną, legalną działalność gospodarczą w zakresie usług maklerskich i z tego tytułu uzyskuje średnie dochody, czy też odprowadza terminowo należności publicznoprawne bynajmniej nie podważa toku rozumowania sądu I instancji. Uwaga ta odnosi się do dotychczasowej niekaralności oskarżonego, czy też negacji związków ze Z. W. (1). Jedynym konkretem zawartym na s.2 apelacji jest stanowisko dot. zeznań świadka D. S. (2) (w apelacji błędnie nazwanego (...))). Z kolei

jedynym zarzutem jaki obrońca sformułował pod adresem ww. świadka jest fakt, że jest to de facto jedyne źródło dowodowe obciążające bezpośrednio oskarżonego A. J. (1). Pogląd taki nie wytrzymuje jednak krytyki, albowiem nie ma żadnych wymogów co ilości dowodów niezbędnych do skazania. Trafnie sąd I instancji zwracał też uwagę, że taki stan wynika m.in. z modelu działania sprawców, sposobu przekazywania informacji i poleceń w grupie. Osoby stojące na czele przestępczej hierarchii dbały też o utrzymanie hermetyczności grupy, ograniczenia wiedzy poszczególnych członków do zadań jakie zostały im powierzone. Z tego też powodu

szeregowi
członkowie
grupy mieli
niewielką lub
żadną wiedzę na
temat A. J. (1).
Przykładem tego
jest opisany na
s.21

uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku sposób
przekazywania
poleceń
kierowcom
świadczącym
usługi
przewozowe. Z
tych też
powodów przy
ocenie materiału
dowodowego
obciążającego
ww. ważna jest
nie ilość ale
jakość źródła
dowodowego.

Skarżący nie
podjął nawet
próby wskazania
powodów, dla
których D. S. (1)
miałby
bezpodstawnie
pomawiać A.
J. (1). Ocena
tego dowodu
przeprowadzona
przez sąd meriti
na s.74-76 jest
więc prawidłowa
i sąd
odwoławczy w
pełni ją podziela
i akceptuje.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego**

A. J. (1) adw.
M. P. (2)

Apelacja ta okazała się zasadna jedynie w znikomym zakresie. Żaden z podniesionych zarzutów nie doprowadził jednak do uchylecia zaskarżonego wyroku lub jego zmiany w kierunku postulowanym przez autorkę tego środka odwoławczego.

W pierwszej kolejności wypada odnieść się do najdalej idącego zarzutu zawartego w pkt II apelacji, w którym podniesiono zarzut przedawnienia karalności czynu, o którym mowa w pkt XXXVII zaskarżonego wyroku (pkt 67 części rozstrzygającej – dop. SA P-ń). Zarzut tej jest zdawkowo uzasadniony na s.4 apelacji. Z lakonicznego wywołu obrońcy wynika jedynie, że uważa ona,

iż karalność
czynu uległa
przedawnieniu
na podstawie
art.44 § 1 pkt
1 kks w zw.
z art.44 § 1
pkt 3 kks.
Jednocześnie
obrońca
stwierdziła, że
należności
podatkowe
objęte ww.
częścią wyroku
uległy
przedawnieniu
na podstawie
art.70 § 1
ordynacji
podatkowej i
nie doszło do
przerwania
biegu ich
przedawnienia
na podstawie
art.70 § 6 pkt
1 ww. ustawy w
zw. z art.44 § 2
kks. Znamienne,
że stawiając tego
rodzaju zarzuty i
wnioski skarżące
nie przywołuje
żadnych dat i ani
terminów. Nie
jest to wynikiem
przypadku,
albowiem
uważna analiza
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
dowodzi
jednoznacznie,
że zarzut ten
jest całkowicie
chybiony. Czyn
zarzucany

oskarżonemu w
pkt XXXVII i
przypisany w
pkt 67 wyroku
popelniony
został w okresie
od (...). do
(...). Zgodnie z
treścią art.70 §
1 ustawy z dnia
(...) Ordynacja
podatkowa
zobowiązanie
podatkowe
przedawnia się z
upływem (...)lat,
licząc od końca
roku
kalendarzowego,
w którym
upłynął termin
płatności
podatku. Należy
przy tym
pamiętać,
że jednocześnie
w art.70 § 6
pkt 1 cyt. ustawy
bieg terminu
przedawnienia
zobowiązania
podatkowego nie
rozpoczyna się, a
rozpoczęty ulega
zawieszeniu, z
dniem wszczęcia
postępowania w
sprawie
o przestępstwo
skarbowe lub
wykroczenie
skarbowe, o
którym podatnik
został
zawiadomiony,
jeżeli
podejrzenie
popelnienia
przestępstwa lub
wykroczenia

wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania.

W doktrynie podnosi się (vide: Zgoliński I. (red.), Bułat A., Konarska-Wrzonek V., Oczkowski T. w Kodeks karny skarbowy.

Komentarz, WKP, 2021), że przepis art.44 § 2 kks wskazuje, iż karalność przestępstw skarbowych, które polegają na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, ustaje nie tylko wtedy, gdy upłynie termin przedawnienia określony w Kodeksie karnym skarbowym, lecz także wówczas, gdy doszło do przedawnienia tej należności.

Należność publicznoprawna to – zgodnie z art.53 § 26 i 26a kks – należność z tytułu: podatku, rozliczenia dotacji lub subwencji, a także cła.

Kwestię przedawnienia

zobowiązania
podatkowego
normuje art.70
ordynacji
podatkowej.
Zgodnie z art.70
§ 1 cyt. ustawy
zobowiązanie
podatkowe,
które powstaje
z mocy samego
prawa (tj. z
chwilą
nastąpienia
zdarzenia, z
którym dana
ustawa
podatkowa
wiąże powstanie
zobowiązania
podatkowego),
przedawnia się z
upływem (...)lat,
licząc od końca
roku
kalendarzowego,
w którym
upłynął termin
płatności
podatku.
Oznacza to, że
termin
przedawnienia
zobowiązania
podatkowego
może mieć
znaczenie tylko
dla
przedawniania
się karalności
najpoważniejszych
przestępstw
skarbowych
polegających na
uszczerpieniu lub
narażeniu na
uszczerpienie
należności
publicznoprawnej,
które następuje

wraz z upływem lat (...), pod warunkiem jednak, że w tym czasie nie zostanie wszczęte postępowanie karne skarbowe. Wszczęcie postępowania karnego skarbowego przeciwko sprawcy nie tylko wydłuża o kolejne (...)lub (...)lat karalność przestępstwa skarbowego, ale w myśl postanowień przepisu art.70 § 6 pkt 1 cyt. ustawy. sprawia, że bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu z dniem wszczęcia tego postępowania, o którym podatnik został zawiadomiony, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania. Co więcej, w myśl art.70 § 7

pkt 1 cyt. ustawy
bieg terminu
przedawnienia
zobowiązania
podatkowego
rozpoczyna się,
a po zawieszeniu
biegnie dalej od
dnia
następującego
po dniu
prawomocnego
zakończenia
postępowania w
sprawie o
przestępstwo
skarbowe lub
wykroczenie
skarbowe. To
oznacza, że
przepis art.44
§ 2 kks
ma znaczenie
marginalne.
Wbrew
odmiennym
twierdzeniom
obrońcy w
realiach
niniejszej
sprawy przed
upływem
przedawnienia
zobowiązania
podatkowego ( )
(...)
oskarżonego
przesłuchano w
dniu (...). w
charakterze
podejrzanego –
po
przedstawieniu
istotnego dla
sprawy zarzutu
(vide:
k.48198-48112
akt (...)
Prokuratury
Okręgowej w K.–

k.12224-12227
wyciągu z akt
(...) – tom
62). Tym
samym doszło
do zawieszenia
biegu terminu
przedawnienia
zobowiązania
podatkowego,
do którego
odwoływała się
autorka apelacji.

Zgodzić się
trzeba z obrońcą,
że sąd I instancji
nie wskazał
precyzyjnie, w
oparciu o którą
wersję kodeksu
karnego i
kodeksu karnego
skarbowego
orzekał w
przedmiotowej
sprawie.

Okoliczność tę
można jednak
wywnioskować z
treści
uzasadnienia,
tak więc
kontrola
instancyjna
orzeczenia nadal
była możliwa.
Uchybienie to
zostało także
dostrzeżone
przez
oskarżyciela
publicznego.
Oczywistym jest,
że nie jest to
wada, która jest
nieusuwalna ani
która pozwala
na uchylenie
zaskarżonego

wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Na tego rodzaju rozstrzygnięcie – postulowane przez skarżącą – nie pozwala rzecz jasna treść art.437 § 2 kpk. Z tego też powodu podzielić należało wnioski prokuratora i poczynić konieczne modyfikację rozstrzygnięcia wyłącznie poprzez zmianę zaskarżonego wyroku.

Także i w tej apelacji zawarte zostały zarzuty dot. oceny zeznań świadka D. S. (1).

Do kwestii tej sąd odwoławczy ustosunkował się już wyczerpująco powyżej przy rozstrzygnięciu apelacji adw. J. R.. Stanowisko to rzecz jasna jest i tu aktualne, tak więc nie wymaga powielania. Już z pkt IV apelacji na s.5 wynika dlaczego sąd meriti oparł się przede

wszystkim na wypowiedziach ww. świadka i nie miał innych równie istotnych źródeł dowodowych. Wynika to z działań maskujących i chroniących osoby zajmujących kierownicze stanowiska w hierarchii grupy, o których wspomiano już przy omawianiu poprzedniej apelacji na przykładzie kierowców cystern. Wbrew sugestiom apelującej nie miał on powodu by bezpodstawnie pomawiać oskarżonego. Gdyby faktycznie tak uczynił i zostało to ujawnione naraziłby swój interes procesowy. Ten ostatni posiada każdy uczestnik postępowania, uwaga ta odnosi się więc również do A. J. (1) i nie może być a priori podstawą dyskredytacji jakichkolwiek twierdzeń. Z kolei uwaga

obrońcy
wyrażona w pkt
II na s.5 apelacji
jest wynikiem
niefortunnego
skrót
myślowego
użytego przez
Sąd Okręgowy
na s.15 apelacji.
Faktycznie
bowiem nie
ustalono czasu
i okoliczności
porozumienia
pomiędzy Z.
W. i A.
J.. Jednocześnie
należy to
odróżnić od
momentu
rozpoczęcia
funkcjonowania
grupy, którą
ww. zarządzali i
w skład której
wychodziły
osoby wyliczone
w pkt XXXVI
wyroku.
Oczywistym jest,
że porozumienie
ww. poprzedzać
musiało
rozpoczęcie
działania ww.
struktury. Ten
ostatni okres
możliwy był do
wyodrębnienia
w czasie dzięki
m.in. zeznaniom
D. S. (1). Nie
jest prawdą, że
Sąd Okręgowy
nie ustalił ról
poszczególnych
oskarżonych w
grupie.
Zarzutowi nr III

na s.5 apelacji
przeczą zapisy
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku (s.15
i nast., 92-96,
100-101).
Dywagacje
skarżące w
pkt VI na
s.5 rozminęły
się z realiami
sprawy. Zapis
uzasadnienia
wyroku na s.68
dot. D. D.
(2) jest bowiem
całkowicie
odmienny od
tego który
forsuje
tendycyjnie
autorka apelacji.
Podsumowując
ww. rozważania
nie sposób
uznać, że
obrońca
podołała
obowiązkowi
podważenia toku
rozumowania
Sądu
Okręgowego,
który
doprowadził do
skazania A. J. (1)
za przestępstwo
z art.258 §
3 kk. W
przeciwieństwie
do dywagacji
skarżące sąd ten
przystępnie
i
przekonywująco
wyjaśnił
poczynione
przez siebie
ustalenia.

Wykazał też skład osobowy grupy, jej strukturę, cele, kierownictwo, podział ról, sposób komunikacji i zarządzania, itp. Są to elementy pozwalające uznać ww. twór za zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art.258 kk. Nie sposób więc podzielić też stanowiska zawartego na s.6 apelacji, że w zaistniałej sytuacji procesowej zachodzi potrzeba uchylecia zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie.

Wywód zawarty w pkt IV apelacji pozostaje w sprzeczności z twierdzeniami, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów. W doktrynie podkreśla się (vide: D. Świecki (red) Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz

aktualizowany do art.438. publ. LEX/el. 2021), że obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni prawa (wówczas następstwem jest błędne stosowanie prawa) albo na błędnym zastosowaniu prawa przy niekwestionowanej jego wykładni. Obraza prawa materialnego odnosząca się do jego wykładni jest związana z błędną interpretacją przepisu wynikającą z niezastosowania lub nieprawidłowego zastosowania reguł wykładni prawa, tj. wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej. Reguły wykładni są wykorzystywane przez organ stosujący prawo w ramach wykładni operatywnej. Obraza prawa polegająca na błędnym zastosowaniu

lub
niezastosowaniu
przepisów prawa
materialnego ma
miejsce
wówczas, gdy
są to przepisy
o charakterze
stanowczym,
tzn. nakazujące
stosowanie
prawa
materialnego lub
zakazujące jego
stosowania.
Zarzut obrazy
prawa
materialnego
odnoszący się
do kwalifikacji
prawnej czynu
można postawić
tylko wówczas,
gdy skarżący nie
podważa ustaleń
faktycznych
związanych z
tą kwalifikacją.
Jeżeli bowiem
nieprawidłowe
są ustalenia
faktyczne, na
podstawie
których sąd
dokonał
kwalifikacji
prawnej czynu,
to błędem
pierwotnym jest
błąd w
ustaleniach
faktycznych, a
jego
następstwem
wadliwa
kwalifikacja
prawna. W
niniejszej
sprawie obrońca
zarzucała sądowi

I instancji
obrażę art.299
§ 1 kk.
Jednocześnie z
uzasadnienia
apelacji wynika
(s.6), że
ww. kwestionuje
poczynione
przez ten sąd
ustalenia
faktyczne. Jest
to więc z
pewnością
podejście
wadliwe.
Dlatego też w
takiej sytuacji
skarżąca
powinna
postawić tylko
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych i
wskazać, że mógł
mieć on wpływ
na treść wyroku
właśnie co do
kwalifikacji
prawnej czynu
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
(...), (...),
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
(...), (...)).
Niezrozumiałe
jest przy tym
zastrzeżenie
obrońcy, że
sąd meriti nie
wskazał
podstawy
prawnej
skazania w pkt
69 zaskarżonego
wyroku.
Analogicznie

wobec treści pkt XXXVIII części wstępnej tego orzeczenia, do którego odnosi się pkt 69 części rozstrzygającej nie sposób podzielić uwag co do braku zamiaru z jakim oskarżony działał (np. „udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia”), niezależnie od wersji przepisu art.299 § 1 i 5 kk w okresie od momentu popełnienia czyny do daty wyrokowania. Błędnie też obrońca definiuje czynność sprawczą przestępstwa z art.299 § 1 kk określoną przez sąd meriti. Wywodowi na s.7 apelacji przeczy bowiem zapis na s.46-47 zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny nie podziela też zastrzeżeń obrońcy zawartych na s.7-8 apelacji w zakresie dot.

orzeczenia o karze. Jak już niejednokrotnie wskazano dot. ww. okoliczności część uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie jest szczególnie rozbudowana i nie zawiera szczegółowego wyводу. Swoje motywy w tej części Sąd Okręgowy wyłożył niewątpliwie w sposób zwięzły. Nie oznacza to jednak, że stanowisko to nie poddaje się kontroli instancyjnej. Mimo ww. okoliczności możliwe jest zrekonstruowanie toku rozumowania, który doprowadził do konkretnych rozstrzygnięć w zakresie kar jednostkowych i kary łącznej. Niezrozumiałe jest w szczególności, że obrońca nie dostrzega ustaleń w zakresie dotychczasowego trybu życia oskarżonego. Są one wyrażone na

s.24

zaskarżonego
wyroku i są
z pewnością
dla oskarżonego
pozytywne.

Uwagi te można
odnieść również
do kwestii
związanych z
przedmiotową
grupą

przestępczą. Nie
można przy
tym podzielić
uwag ww. co
do możliwości
potraktowania
faktu

uczestnictwa (a
nawet
kierowania) w
grupie

przestępczej co
do przestępstw
przypisanych
oskarżonemu,

skoro obowiązek
zaostżenia kary
na podstawie
art.65 § 1 kk i
art.37 § 1 pkt
5 kks wynika
przecież wprost
z ww. ustaw.

Oczywiście,
że okoliczność
ta nie ma
takiego waloru
wyłącznie w
stosunku do
czynu z art.258
§ 3 kk (pkt
66 wyroku),
albowiem należy
do znamion ww.
przestępstwa.

Rzeczywiście w
uzasadnieniu
zaskarżonego

wyroku Sąd Okręgowy nie odwoływał się wprost do treści art.13 § 1 kks. Analiza rozstrzygnięcia o karze zawarta w pkt 67 – 68 potwierdza jednak, że dyrektywy określone w cyt. przepisie zostały jednak uwzględnione. Przepis ten nakazuje przy wymiarze kary, środka karnego lub innego środka, uwzględnić w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie

uszczerpleniu
należności
publicznoprawnej
lub o jej
późniejsze
wyrównanie.
Znamienne, że
formułując swój
zarzut obrońca
nie wskazała w
sposób
przekonywująco
żadnej z ww.
okoliczności,
których
orzeczenie o
karze nie
uwzględnia w
należyтым
zakresie.
Poprzestała na
stwierdzeniu, że
wymierzona
oskarżonemu
kara jest
nieadekwatna w
świetle dyrektyw
wymiaru kary.
Okoliczności
przywołane
ogólnikowo na
s.8 apelacji
bynajmniej nie
mają
wyjątkowego
charakteru i
dot. sytuacji
wręcz typowych.
Posiadanie
rodziny i
nieutrudnianie
postępowania
nie daje jeszcze
powodu do
złagodzenia kary
w kierunku
postulowanym
przez apelującą.
Kara
uwzględniać

musi bowiem
dyrektywy jej
wymiaru
zawarte np. w
art.53 § 1 i 2
kk, czy też w
art.13 § 1 kks
a nie jedynie
partykularne
interesy stron
postępowania.
Reasumując
należy
kategorycznie
stwierdzić,
że Sąd Okręgowy
dostatecznie
precyzyjnie
wyważył
okoliczności
wpływające na
zaostrenie
represji karnej
i te łagodzące,
ustalając wymiar
kary na poziomie
adekwatnym do
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
oskarżonego
oraz stopnia
jego zawinienia
– prawidłowo
spełniając tym
samym zasady
prewencji
ogólnej jak i
szczególnej.
Odmienne
dywagacje
skarżącej nie
są odpowiednio
uzasadnione.
Argumentacja
przytoczona w
uzasadnieniu
apelacji jest
nieprzekonująca

<p>i nie może znajdować akceptacji. Uwaga ta odnosi się zarówno do kar jednostkowych, jak i orzeczenia o karze łącznej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego Z. W. (1) adw. R. K.</p> <p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. P. (1) adw. P. W.</p> <p>1. O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.</p> <p>2. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Apelacja obrońcy oskarżonego P. P. (1) adw. K. M.	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
1. O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
2. O zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
Apelacja obrońca oskarżonego P. P. (1) adw. P. L. (2)	# częściowo zasadny
	# niezasadny
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowego w P.	# częściowo zasadny
	# niezasadny

Apelacja obrońcy oskarżonego A. G. (1) adw. O. J. :	# zasadny
1. o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,	# częściowo zasadny
ewentualnie	# niezasadny
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w najniższym wymiarze lub z warunkowym zawieszeniem wykonania kary albo w niższym wymiarze lub z warunkowym zawieszeniem wykonania kary	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
Apelacja obrońcy oskarżonego P. L. (1) adw. A. F.	
1. o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstwa, opisanego w pkt XXVIII aktu oskarżenia,	
2. złagodzenie wymiaru kary	

pozbawienia
wolności
wymierzonej za
przestępstwo
opisane w pkt
XXVII aktu
oskarżenia i
obniżenie
wysokości
grzywy,

3. orzeczenie
oskarżonemu
kary łączne
pozbawienia
wolności nie
przekraczającej
rozmiaru 2 lat,

4. zastosowanie
wobec
oskarżonego
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności,

5. zasądzenie od
Skarbu Państwa
na rzecz obrońcy
kosztów obrony
z urzędu w
postępowaniu
odwoławczym
podwyższonym
o 100 %
urzędowej
stawki.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
W. S. (1) adw.
K. K.**

1. O zmianę
zaskarżonego
orzeczenia
poprzez
wymierzenie

oskarżonemu za poszczególne przypisane mu przestępstwa kar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i orzeczenie w miejsce orzeczonej kary łącznej (...)lat i (...)miesiący pozbawienia wolności kary łącznej pozbawienia wolności w takich rozmiarach aby oskarżony mógł skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia tejże kary łącznej,

ewentualnie o :

2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
M. M. adv. P.
F.**

O zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzenia oskarżonemu w pkt 64 wyroku

kary 2 lat
pozbawienia
wolności w
oparciu o
przepis art.258 §
2 kk i umorzenie
postępowania
wobec braku
skargi
uprawnionego
organu,

zaś w
pozostałym
zakresie, co
do pozostałych
zarzutów o
wymierzenie
oskarżonemu
kar w dolnych
granicach
ustawowego
zagrożenia i
orzeczenie w
miejsce
orzeczonej kary
łącznej
bezwzględnego
pozbawienia
wolności kary
łącznej
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania,

ewentualnie

o uchylenie
zaskarżonego
orzeczenia i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego**

**A. J. (1) adw.
J. R.**

1. zmianę
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonego od
przypisanych
mu czynów,

ewentualnie o :

2. uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
A. J. (1) adw.
M. P. (2)**

O zmianę
zaskarżonego
wyroku w części
dot. pkt XXXVII
wyroku i
umorzenie
postępowania,
zaś w
odniesieniu do
pozostałych
czynów, za które
A. J. (1)
został skazany
o uchylenie
wyroku i
przekazane
sprawy sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania

Zwiąże o
powodach
uznania wniosku
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
Z. W. (1) adw.
R. K.**

Uznanie
wniosków za
niezasadne było
wynikiem
rozpoznania
zarzutów
podniesionych
apelacji.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
M. P. (1) adw.
P. W.**

Uznanie
wniosków za
niezasadne było
wynikiem
rozpoznania
zarzutów
podniesionych
apelacji.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
P. P. (1) adw.
K. M.**

Uznanie
wniosków za
niezasadne było
wynikiem
rozpoznania
zarzutów

podniesionych
apelacji.

**Apelacja
obrońca
oskarżonego
P. P. (1) adw.
P. L. (2)**

Uznanie
wniosków za
niezasadne było
wynikiem
rozpoznania
zarzutów
podniesionych
apelacji.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
A. G. (1) adw.
O. J. :**

Uznanie
wniosków za
niezasadne było
wynikiem
rozpoznania
zarzutów
podniesionych
apelacji.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego
P. L. (1) adw.
A. F.**

Uznanie
wniosków za
niezasadne było
wynikiem
rozpoznania
zarzutów
podniesionych
apelacji.

**Apelacja
obrońcy
oskarżonego**

**W. S. (1) adw.
K. K.**

Uznanie wniosków za niezasadne było wynikiem rozpoznania zarzutów podniesionych apelacji.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
M. M. adw. P.
F.**

Uznanie wniosków za niezasadne było wynikiem rozpoznania zarzutów podniesionych apelacji.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
A. J. (1) adw.
J. R.**

Uznanie wniosków za niezasadne było wynikiem rozpoznania zarzutów podniesionych apelacji.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
A. J. (1) adw.
M. P. (2)**

Uznanie wniosków za niezasadne było wynikiem

	rozpoznania zarzutów podniesionych apelacji.	
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	4.	
	1.	
	Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	5.	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Te części orzeczenia Sądu Okręgowego, które nie zostały objęte zmianami zawartymi w pkt 1 wyroku Sądu Apelacyjnego		

w P. z dnia (...).		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Brak skutecznych zarzutów apelacji oraz okoliczności, które Sąd odwoławczy uwzględnia z urzędu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że : a) przyjmuje, że podstawą skazania i wymiaru kar oraz środków karnych są przepisy kodeksu karnego i kodeksu karnego skarbowego w wersji obowiązującej w dacie popełnienia		

przypisanych
czynów i z
tego powodu
rozstrzygnięcia
te uzupełnia
odpowiednio o
przepis:

- art.4 § 1 kk
w pkt 4, 9,
10, 11, 14,
20, 22, 23,
25, 28, 30,
31, 33, 36,
38, 39, 40,
41, 43, 46,
47, 48, 49,
50, 54, 55,
57, 61, 63,
64, 66, 69,

- art.2 § 2 kks
w pkt 1, 2,
3, 5, 6, 7,
8, 13, 15, 17,
18, 19, 21,
26, 27, 29,
34, 35, 37,
51, 52, 53,
58, 59, 60,
62, 67, 68,

b) eliminuje
przepisy art.38 §
1 pkt 3 kks i
art.38 § 2 pkt 1
kks z podstawy
skazania w pkt 1,
6, 12, 17, 26, 34,
51, 58, 67,

c) w ramach
czynów
przypisanych
oskarżonemu Z.
W. (1) w pkt 1
i 6 przyjmuje, że
zostały
popelnione w
ramach
zorganizowanej

grupy
przestępczej a
nadto uzupełnia
podstawę
skazania i
wymiaru kary o
przepis art.37 § 1
pkt 1 i 5 kks,

d) w ramach
czynu
przypisanego
oskarżonemu M.
P. (1) w pkt
17 przyjmuje, że
został
popelniony w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej a
nadto uzupełnia
podstawę
skazania i
wymiaru kary o
przepis art.37 § 1
pkt 1 i 5 kks,

e) w ramach
czynu
przypisanego
oskarżonemu P.
P. (1) w pkt
26 przyjmuje, że
został
popelniony w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej a
nadto uzupełnia
podstawę
skazania i
wymiaru kary o
przepis art.37 § 1
pkt 1 i 5 kks,

f) w ramach
czynu
przypisanego

oskarżonemu A.
G. (1) w pkt 34
przyjmuje,
że został
popelniony w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej a
nadto uzupełnia
podstawę
skazania i
wymiaru kary o
przepis art.37 § 1
pkt 1 i 5 kks,

g) w ramach
czynu
przypisanego
oskarżonemu W.
S. (1) w pkt
51 przyjmuje, że
został
popelniony w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej a
nadto uzupełnia
podstawę
skazania i
wymiaru kary o
przepis art.37 § 1
pkt 1 i 5 kks,

h) w ramach
czynu
przypisanego
oskarżonemu M.
M. w pkt 58
przyjmuje, że
został
popelniony w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej a
nadto uzupełnia
podstawę
skazania i

wymiaru kary o
przepis art.37 § 1
pkt 1 i 5 kks,

i) w ramach
czynu
przypisanego
oskarżonemu Z.
W. (1) w pkt 4
przyjmuje,
że został
popelniony w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej a
nadto uzupełnia
podstawę
skazania i
wymiaru kary
o przepis art.65
§ 1 kk oraz
podstawę
skazania o
przepis art.64 § 2
kk,

j) w ramach
czynu
przypisanego
oskarżonemu M.
P. (1) w pkt
20 przyjmuje, że
został
popelniony w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej a
nadto uzupełnia
podstawę
skazania i
wymiaru kary
o przepis art.65
§ 1 kk oraz
podstawę
wymiaru kary
o przepis art.64 §
2 kk,

k) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu P. P. (1) w pkt 28 przyjmuje, że został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej a nadto uzupełnia podstawę skazania i wymiaru kary o przepis art.65 § 1 kk oraz podstawę wymiaru kary o przepis art.64 § 2 kk,

l) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu A. G. (1) w pkt 36 przyjmuje, że został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej a nadto uzupełnia podstawę skazania i wymiaru kary o przepis art.65 § 1 kk oraz podstawę wymiaru kary o przepis art.64 § 2 kk,

m) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu P.

L. (1) w pkt 46 przyjmuje, że został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej a nadto uzupełnia podstawę skazania i wymiaru kary o przepis art.65 § 1 kk oraz podstawę wymiaru kary o przepis art.64 § 2 kk,

n) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu M. M. w pkt 61 przyjmuje, że został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej a nadto uzupełnia podstawę skazania i wymiaru kary o przepis art.65 § 1 kk oraz podstawę wymiaru kary o przepis art.64 § 2 kk,

o) eliminuje przepis art.37 § 1 pkt 2 kks z podstawy skazania w pkt 17, 26, 34, 51, 58, 67,

p) w pkt 67 uzupełnia podstawę wymiaru kary o przepis art.37 § 1 pkt 5 kks,

q) w pkt 5, 21, 29, 37, 62 uzupełnia podstawę orzeczenia o przepis art.8 § 3 kks,

r) w pkt 9, 14, 22, 30, 38, 41, 47, 54, 63, 69 uzupełnia podstawę wymiaru kary o przepis art.64 § 2 kk,

s) w pkt 9 uzupełnia podstawę wymiaru kary grzywny o przepis art.309 kk,

t) w pkt 55 i 64 jako podstawę wymiaru kary przyjmuje, w miejsce art.258 § 2 kk, przepis art.258 § 1 kk,

u) przyjmuje jako podstawę orzeczenia o karze łącznej :

- w pkt 16 przepisy art.39 § 1 i 2 kks w zw. z art.85 kk, art.86 § 2

<p>kk, art.90 § 2 kk w zw. z art.20 § 2 kks w zw. z art.2 § 2 kks i art.4 § 1 kk,</p> <ul style="list-style-type: none"> • w pkt 24, 32, 42, 56, 65, 71 przepisy art.39 § 1 i 2 kks w zw. z art.85 kk, art.86 § 2 kk w zw. z art.20 § 2 kks w zw. z art.2 § 2 kks i art.4 § 1 kk, <p>v) w pkt 56 podwyższa ilość wymierzonych oskarżonemu W. S. (1) stawek dziennych grzywny do (...)(...).</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zmiany, o jakich mowa powyżej były wynikiem uwzględnieniem zarzutów apelacji prokuratora oraz w części zarzutów obrońców oskarżonych M. M. (dot. wymierzenia kary z art.258 § 2 kk) oraz A. J. (1)</p>	

(pkt I apelacji adw. M. P. (2)).			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe powodach uchylenia	o	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>UWAGA : uzasadnienie sporządzono w trybie określonym w art.423 § 1a kpk w zw. z art.457 § 2 kpk, tzn. z pominięciem apelacji strony, która nie złożyła wniosku o uzasadnienie, czyli prokuratora.</p> <p>Rozpoznając zarzuty apelacji</p>	

sąd odwoławczy
miał też na
uwadze treść
art.446 § 1
kpk, tzn. tzw.
przymus
adwokacki. Z
tego też powodu
pisma
procesowe
pochodzące od
oskarżonych
Z. W. oraz P. P. i
tak zatytułowane
Sąd Apelacyjny
traktował
wyłącznie jako
załączniki do
apelacji obrońcy
ww. Oznacza
to, że rozważyć
mógł wyłącznie
zarzuty, które
zostały już
podniesione
uprzednio w
apelacjach
obrońców. Nie
sposób bowiem
uzupełnić coś
co fizycznie
nie zaistniało.
W szerszym
zakresie sąd
odwoławczy
mógł to uczynić
li tylko
w przypadkach,
w których
ustawodawca
dał mu
możliwość
działania z
urzędu. Uwagi
te odnoszą się
rzecz jasna do
tych obrońców,
którzy w
terminie
zawitym do

	wniesienia apelacji takiego środka odwoławczego nie wnieśli a jedynie w dalszym toku postępowania odwoławczego złożyli pisma procesowe, które w ich zamierzeniu miały uzupełniać apelacje wniesione wcześniej na rzecz ich mandantów (dot. adw. A. J. (2) i adw. P. D.).	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3. · 4. 5.	O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. Nr 16, poz. 124 z późn.zm.) i § 1, § 2 pkt 1 i 2, § 4 ust.1-3, § 17 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra	

Sprawiedliwości
z dnia
3.10.2016r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (tj. Dz.U.
z 2019, poz. 18
z późn.zm.). Z
tego też tytułu
zasądzono od
Skarbu Państwa
na rzecz
obrońców adw.
P. W. i adw.
K. K. kwoty po
(...)zł; w tym 23
% VAT, z tytułu
zwrotu kosztów
nieuiszczonej
nawet w części
pomocy prawnej
udzielonej
oskarżonym M.
P. (1) i W.
S. (1) z urzędu
w postępowaniu
odwoławczym.

**O kosztach
postępowania
odwoławczego**

Sąd Apelacyjny
orzekł na
podstawie
art.634 kpk,
art.627 kpk,
art.636 § 1 kpk,
art.633 kpk oraz
art.8, art.1, art.2
ust.1 pkt 5 i
6, art.3 ust.1
ustawy z dnia
23.06.1973r. o

opłatach w
sprawach
karnych (tj.
Dz.U. z 1983r.
Nr 49, poz.223
z późn.zm.). Z
tego też tytułu
zasądzono od
oskarżonych Z.
W. (1), A. G. (1),
P. M. i A. J. (1)
koszty sądowe
za postępowanie
odwoławcze w
1/8 części od
każdego z nich, a
mianowicie :

a) od Z. W. (1) –
w kwocie (...) zł;

b) od A. G. (1) –
w kwocie (...) zł;

c) od P. M. – w
kwocie (...) zł;

d) od A. J. (1) –
w kwocie (...) zł;

Na podstawie
art.624 § 1
kpk **zwolniono**
oskarżonych P.
P. (1), P. L. (1),
W. S. (1) i M. P.
(1) z obowiązku
uiszczenia
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze. W
tym zakresie
Sąd Apelacyjny
uznał, że istnieją
podstawy do
uznania, że ich
uiszczenie
byłoby zbyt
uciążliwe dla
ww.

	oskarżonych ze względu na ich aktualną sytuację majątkową.	
7. PODPIS		
P. G. M. Ś. P. S.		